

תפ"ח (חיפה) 37527-11-12 - מדינת ישראל נ' ב'

פלילי - חוק העונשין - עבירות אלימות

פלילי - חוק העונשין - עבירות מין

var MareMakom = "תפח (חיפה) 37527-11-12 - מדינת ישראל נ' ב', תק-מח 2014(4), 17574(16/11/2014)";
{;p.IDHidden{display:none

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 37527-11-12 מדינת ישראל נ' ב'

בפני הרכב כב' השופטים:

מ. גלעד [אב"ד]

ר. פוקס

ד. פיש

מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז חיפה ע"י
ב"כ עו"ד גב' ירין שגיב

המאשימה

נגד

ב' ע"י ב"כ עו"ד גב' מעין נוסל

הנאשם

הכרעת דין

כב' השופטת ר' פוקס:

הדין התנהל בדלתיים סגורות. הכרעת הדין מותרת לפרסום, אולם אין לפרסם את שם הנאשם, או כל פרט מזהה לגביו, את שמה של המתלוננת וכל פרט מזהה אחר של המתלוננת ויתר בני משפחתה.

א. מבוא:

1. לנאשם ב' (להלן: "הנאשם") יליד 1970, מיוחסות בכתב האישום, אשר הוגש ביום 20.11.12, עבירות מין ועבירות אלימות, איומים, כליאת שווא והדחה בחקירה, אותן ביצע, כמפורט בכתב האישום, כנגד נ' (להלן: "המתלוננת").

ההיכרות בין הנאשם והמתלוננת היתה דרך אתר היכריות באינטרנט כאשר תחילה נפגשו השניים בשבתות, עד שב... 2011 עברו לגור יחד בשכירות, תחת קורת גג אחת, ב....

באותה עת אין מחלוקת כי הנאשם והמתלוננת ניהלו משק בית משותף וחיו כזוג לכל דבר ועניין, הגם שלא נישאו.

כשבוע לפני האירועים מושא כתב האישום, עברו הנאשם והמתלוננת מדירה שכורה אחת לדירה שכורה אחרת ברח' (להלן: "הדירה").

ב. עובדות כתב האישום:

2. בכתב האישום שהוגש נגד הנאשם נטען כי ביום 29.10.12 (יום שני בשבוע) בשעות הערב, בעת ששהו הנאשם והמתלוננת בדירתם, התגלע ויכוח ביניהם בנוגע לארוחת הערב שהכינה המתלוננת, שלא נשאה חן בעיני הנאשם.

3. בסעיף א(3) לכתב האישום מפורט כי ביום 30.10.12 (יום שלישי בשבוע) בשעה 19:00 לערך, בעת ששהו הנאשם והמתלוננת בדירתם, התגלע ויכוח נוסף בדבר השתתפות מי מהם באירוע בר מצווה אליו הוזמנו. במהלך הוויכוח הטיח הנאשם על הרצפה כוס זכוכית ומברשת שיער השייכים למתלוננת ושברם.

באותן נסיבות, המתלוננת אמרה לנאשם שבכוונתה להשתתף לבדה באירוע בר המצווה אצל משפחת מו' אליו הוזמנו שניהם, מאחר ומדובר בחברים שלה; בתגובה, חסם הנאשם את דרכה של המתלוננת ביציאה מן הבית, הוציא את המפתח אשר היה במנעול הדלת, לקח צרור מפתחות נוסף שהיה ברשות המתלוננת, וכשכל מפתחות הבית היו ברשותו מנע, שלא כדין, את יציאתה של המתלוננת מהבית.

המתלוננת באותן נסיבות הלכה לחדר השינה וניסתה להתקשר למשטרה באמצעות הטלפון, אך הנאשם הוציא את השפופרת מידה, ניתק את הטלפון ואיים עליה, שלא כדין, לבל תתקשר למשטרה, שאם לא כן הוא וחבריו "יטפלו" בה ובבני משפחתה, וזאת עשה בכוונה להפחידה או להקניטה.

בהמשך, כשהמתלוננת ישבה על המיטה בחדר, תקף אותה הנאשם שלא כדין בכך שדחף אותה על המיטה ובעודה על המיטה צועקת ובוכה, נטל כרית והצמידה לפניה. המתלוננת ניסתה להדוף את הכרית מעליה והמשיכה לצעוק אך הנאשם המשיך בשלו, כשמפעם לפעם הוא מאפשר לה לנשום.

משנוכח הנאשם כי אינו מצליח להשתיק את המתלוננת בדרך זו, לקח את חולצתו ודחף לפיה ובכך הקשה על נשימתה. לאחר מכן הרפה מהמתלוננת וירק על פניה.

כעבור מספר דקות, ניגש הנאשם למתלוננת, אמר לה כי הוא מצטער וכי הוא אוהב אותה, ניסה לחבקה אך המתלוננת הדפה אותו. באותן נסיבות אמר הנאשם למתלוננת כי היא רשאית לצאת מהבית ולהשתתף באירוע בר המצווה אצל משפחת מו'.

בעקבות כך, המתלוננת הזמינה באמצעות מכשיר הטלפון הנייד מונית. דא עקא, שהנאשם חזר בו והורה למתלוננת להיכנס חזרה לחדר השינה, ושוב נטל ממנה את מכשיר הטלפון הנייד.

בהמשך, הנאשם תקף את המתלוננת שלא כדין בכך שדחף אותה על המיטה, נטל מברג והכניס אותו לאוזנה, אך המתלוננת הצליחה להדוף אותו. באותן נסיבות הנאשם המשיך במעשיו, עת קירב את המברג לעיניה, אך כשהמתלוננת אמרה לו כי הדבר עלול לגרום לה לסימנים, הרפה, סטר על לחיה ולחץ את אגרופו בחוזקה על עינה השמאלית.

המתלוננת התחננה כי הנאשם ימסור לה את מכשיר הטלפון הנייד, הנאשם סירב ואיים כי אם תבקש את המכשיר בשנית, הוא ישבור אותו.

4. בסעיף א(10) לכתב האישום מתואר כי הנאשם בנסיבות דלעיל ביצע גם מעשים מגונים במתלוננת (ניסה לחבקה ולנשקה ונגע בחזה שלה) סוגיה שהמאשימה חזרה בה מאישום זה בסיכומיה, ועל כך עוד יפורט בהמשך.

5. בסעיף א(11) לכתב האישום מתואר כי המתלוננת סמוך לאמור לעיל, ביקשה לצאת מהחדר לשירותים, והנאשם התיר את יציאתה כשהוא מלווה אותה לחדר השירותים אך מיד הורה לה לחזור לחדר השינה, כשהוא מאיים עליה שלא תעז לצאת מהחדר במשך הלילה. באותן נסיבות הנאשם נשכב על הרצפה באופן שחסם את יציאת המתלוננת מהחדר, עד הבוקר.

6. בסעיף א(12) לכתב האישום מתואר כי בבוקר יום 31.10.12 (יום רביעי בשבוע) התיר הנאשם למתלוננת לצאת מהבית וללכת לעבודתה, כשהוא מאיים עליה, שלא כדן ובכוונה להפחידה, כי לא תעז לפנות למשטרה.

באותו יום, בתום יום העבודה שבה המתלוננת לדירה בשעה 17:00 לערך.

7. בסעיף א(13) לכתב האישום מפורט כי כאשר שבה המתלוננת לדירה, הודיעה לנאשם כי בכוונתה לארוז את חפציה, לעזוב את הדירה וללכת לחברים. הנאשם, ששכב במיטה, ביקש כי תעזור לו למצוא כדור נגד כאבים וביקש לשוחח עימה. כשהמתלוננת התקרבה אליו, תפס הנאשם אותה בכוח, השכיבה על המיטה, נישק את גופה וחיבק אותה.

בהמשך הרים הנאשם את חצאיתה, חולצתה וחזייתה, הוריד את תחתוניו, רכן מעליה וחיכך את איבר מינו בגופה שלא בהסכמתה, לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיני. באותן נסיבות המתלוננת התנגדה למעשיו, ניסתה להדוף אותו מעליה אך הנאשם המשיך במעשיו וניסה להחדיר ללא הסכמתה החופשית את איבר מינו לפיה, כשהוא אוחז בראשה, בעוד המתלוננת מתנגדת ומסיטה את ראשה מצד לצד.

הנאשם חדל ממעשיו רק לאחר שהמתלוננת אמרה לו כי היא בתקופת נידה.

8. בגין המעשים המתוארים לעיל, יוחסו לנאשם העבירות הבאות:

1. **כליאת שווא** - עבירה לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

2. **איומים** - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

3. **תקיפת בת זוג** - עבירה לפי סעיף 379 ו-382(ב)(1) לחוק העונשין.

4. **הדחה בחקירה** - עבירה לפי סעיף 245(א) לחוק העונשין.

5. **מעשה מגונה בכוח** - עבירה לפי סעיף 348(ג1) לחוק העונשין.

6. **מעשה מגונה** - עבירה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין.

7. **נסיון למעשה סדום בנסיבות אינוס** - עבירה לפי סעיפים 347(ב) ו-345(א)(1) בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין.

9. בישיבת ההקראה הכחיש הנאשם את כל המיוחס לו וטען כי מדובר בתלונת שווא ועלילה שרקמה נגדו

המתלוננת. בנסיבות אלה נדרשנו לשמוע ראיות.

שמיעת הראיות בתיק התעכבה בשל אי הופעת הנאשם למספר רב של ישיבות, וגם כשלא היה באמתחתו אישור רפואי מתאים להוכחת היעדרותו, טען כי נעדר מישיבות בית המשפט בשל מצבו הרפואי.

ביום 19.1.14 לאחר שהוסבר לנאשם כי היעדרותיו לא יתקבלו אם לא יתמוך אותן באישור רפואי מתאים, נקבעו מספר ישיבות לשמיעת ראיות אליהן התייצב הנאשם כפי הנדרש.

מטעם התביעה העידו המתלוננת, חלק מבני משפחתה, שוטרים שהיו מעורבים בחקירה ורופא חדר מיון; ומטעם ההגנה העיד הנאשם בלבד. הנאשם טען תחילה כי יזמן עדי הגנה אך בישיבת ההוכחות ביום 15.6.14 הודיע כי לא יזמין עדים מטעמו; כך הסתיימה פרשת ההגנה.

המסגרת המשפטית:

ג. הערכת עדויות בעבירות מין:

10. על פי ההלכה ובהתאם לסעיף 54א(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: "פקודת הראיות"), לאחר תיקונו בשנת 1982, משבטלה הדרישה לתוספת ראייתית מסוג סיוע בעבירות מין לפי סימן ה' לפרק י' בחוק העונשין, נקבע כי בית משפט רשאי לבסס הרשעתו של נאשם בביצוע עבירות מין, כבעניינו, בהתבסס על עדות יחידה של נפגעת העבירה, ובלבד ש"...יפרט בהכרעת הדין מה הניע אותו להסתפק בעדות זו".

דא עקא, שעדות הנפגע מעבירת המין צריכה לכלול תיאור מהימן ומפורט דיו של האירועים, בנוסף לאמון שניתן בה.

אין בעצם האמון המלא שניתן לגרסת מתלונן, כדי להביא להרשעה, מקום שאין בנמצא גרסה מוצקה ומפורטת, כדי לעמוד בדרישת "ההנמקה הממשית" (ר' ע"פ 5303/12 פלוני נ' מדינת ישראל (27.2.14)).

אמור מעתה, חובת ההנמקה המוטלת על בית משפט המסתמך על עדות יחידה של נפגע עבירת מין משמעותה כי על בית המשפט להזהיר עצמו בטרם יסמוך על עדות יחידה של הקורבן, ועליו לפרט ולנמק את הסיבות שהביאוהו לסמוך עליה, דהיינו "הנמקה ממשית", בנוסף לחובתו הרגילה לנמק כל הכרעת דין.

מסכם זאת בית המשפט העליון בע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 205, 216 (2002) כדלקמן:

"מלשון הסעיף עולה כי בית-המשפט רשאי להסתמך על עדות יחידה של מתלוננת, ובלבד שיפרט מה הניע אותו להסתפק בעדות זו. זוהי דרישת "ההנמקה המיוחדת" שתפסה את מקומה של דרישת הסיוע שנדרשה בעבר לשם הרשעה בעבירת מין (ראו, למשל, דברי השופט אריאל בע"פ 288/88 גנדור נ' מדינת ישראל (להלן: "עניין גנדור[1]"), בעמ' 48-49). בהיעדר דרישת סיוע יכולה הכרעת-הדין להיות מושתתת על מימצאי המהימנות שקבע בית-המשפט ועליהן בלבד. אשר-על-כן מידת הזהירות מחייבת כי ההנמקה תהא "ממשית". "...ככל שהעדויות העיקריות 'חלשה' יותר, תידרש

הנמקה 'ממשית' יותר..." (י' קדמי על הראיות (להלן - קדמי [43]) (כרך א), בעמ' 159). למידת הפירוט הנדרשת לשם עמידה בחובת ההנמקה לא נקבע שיעור, והדבר ייקבע על-פי הנסיבות (ראו ע"פ 4043/93 פלוני נ' מדינת ישראל [2], בפיסקה 1 לפסק-דינו של השופט טל). עם זאת ברור כי כאשר התרשמותו של בית-המשפט ממהימנות המתלוננת נתמכת בראיות חיצוניות - די בכך כדי לספק את דרישת ההנמקה (קדמי (כרך א) [43], בעמ' 162). כך, למשל, נקבע כי תלונתה המיידית של מתלוננת או העובדה שהגיעה נרגשת ופרועה בעת הגשת תלונתה די בהן כדי לספק את אותו חיזוק הנדרש לשם עמידה בדרישת ההנמקה (עניין גנדור [1], בעמ' 50). מכוח קל וחומר, הגורמים הראייתיים שנקבעו בעבר כמספקים את דרישת הסיוע יספקו גם את חובת ההנמקה שבאה במקומה."

בפסקי דין שונים ניתן למצוא דרכים שונות להתמודדות עם חובת ההנמקה. פעם ניתן אמון בלתי מסויג במתלוננת באופן בו מסרה את העדות בצירוף ראיות נוספות בדמות שקריו של נאשם למשל, ופעם הסתפק בית המשפט במתן אמון בצירוף קיומה של תלונה מיידית. כל מקרה לנסיבותיו; כך נקבע בע"פ 4043/93 סמיונוב נ' מדינת ישראל (18.12.94), בפיסקה 3 לפסק דינו של כב' השופט י' קדמי:

לטעמי, יצא בית המשפט קמא ידי חובת ההנמקה האמורה בשניים אלה: בכך שציין כי הוא נותן אמון מלא ובלתי מסויג בעדותה של המתלוננת על פי התרשמותו מן הצורה שבה מסרה עדותה... ובכך שהצביע על גורמים ראייתיים התומכים בעדותה של המתלוננת.

ודוק, ככל שתפורט "חובת ההנמקה" בעבירות מין, תחלוש ההנמקה גם על עבירות אחרות בהן מואשם הנאשם, שאין לגביהן חיוב דומה.

ד. פרשת התביעה:

עדות המתלוננת נ':

11. בראשית עדותה העידה המתלוננת כי הכירה את הנאשם באמצעות אתר היכרויות באינטרנט וכי בשנת 2011 עבר הנאשם להתגורר עמה בדירתה בכרמיאל.

עוד ציינה המתלוננת כי שבוע לפני קרות האירועים מושא כתב האישום עברו בני הזוג להתגורר בדירה שכורה אחרת בכרמיאל, ובעקבות כך ארגז הכלים, אותו הזכירה בעדותה, היה מצוי בחדר השינה.

12. המתלוננת העידה כי בתאריך 29.10.12, יום שני בשבוע, בזמן שדיברה בטלפון עם אחותה המתגוררת בבאר שבע, נוצר ויכוח בינה לבין הנאשם סביב נושא ארוחת הערב. לדבריה, באותו ערב הלכו שניהם לישון בחדרים נפרדים.

13. המתלוננת העידה כי למחרת, בתאריך 30.10.12, יום שלישי בשבוע, כמו כל בוקר הסיעה את הנאשם לבית הכנסת ומשם הצטרפה להסעה שאוספת אותה מבית הכנסת למקום עבודתה. מכיוון שהנאשם אמר לה כי הוא נוסע לדירתו ב... על מנת לחשוב על המשך הקשר ביניהם, הסיקה כי הקשר ביניהם נגמר.

14. לפי עדותה, בהמשך היום הנאשם צילצל אליה ולבקשתו, אספה אותו מבית הכנסת וליוותה אותו למספרה. הנאשם והמתלוננת חזרו לדירה ובשלב זה ניצת ביניהם ויכוח, במהלכו התנגדה המתלוננת כי הנאשם יתלווה אליה לאירוע בר מצווה אצל משפחת מו' שהתקיים באותו ערב ב..., אליו הוזמנו מבעוד מועד.

המתלוננת מתארת כי במהלך הוויכוח הנאשם ניסה לשכנע אותה כי בכל זאת ילכו יחדיו לאירוע, ואמר לה כי אם לא תסיע אותו הוא יבקש הסעה מחבר. בנוסף, העידה המתלוננת כי הנאשם אמר לה שכאשר יגיע לאירוע יעשה לה ולבעלי האירוע בושות (שורות 23-19 בעמ' 32 לפרוטוקול).

באותן נסיבות ובעקבות הדברים הללו עמדה המתלוננת לצלצל לבעל האירוע, מר פ', ולבקש ממנו כי ידאג שלא יכניסו את הנאשם לאירוע בר המצווה, אך הנאשם הקדים אותה, צלצל למר פ' וסיפר לו כי בעקבות ויכוח עם המתלוננת, כנראה לא יגיע.

15. המתלוננת העידה כי מאחר ועמדה על דעתה ללכת לאירוע לבדה הנאשם התעצבן ושר כוס ומברשת על הרצפה, ואמר לה כי אם הוא לא הולך לאירוע גם היא לא תלך (שורות 27-26 בעמ' 32 לפרוטוקול ושורה 7 בעמ' 43 לפרוטוקול).

לדבריה, בשלב זה הגיע חברו של הנאשם - מר ר', לאסוף אותו לאירוע בר המצווה, אך הנאשם שעדיין שהה בחדר ולא הספיק להתארגן אמר לו ללכת (שורות 5-4 בעמ' 43 לפרוטוקול). באותן נסיבות המתלוננת מבהירה כי לא סיפרה למר ר' על הקורה בביתה היות ולא חשבה כי הויכוח בינה לבין הנאשם יתפתח מעבר לשבירת הכוס והמברשת (שורה 9 בעמ' 43 לפרוטוקול).

16. בהמשך, העידה המתלוננת כי הנאשם הוציא את המפתח שלו ממנעול הדלת ולקח את המפתח שהיה בידה, כך שלא תצליח לצאת מהדירה. עוד מתארת המתלוננת בעדותה כי בעקבות מעשי הנאשם, הלכה לחדר השינה וניסתה להתקשר למשטרה אך הנאשם לקח את הטלפון מידה וניתק את קו הטלפון, וכן לקח את מכשיר הטלפון הנייד שהיה לה בכיס.

המתלוננת העידה כי בהמשך החלה לצעוק לעזרה ובכתה, אך הנאשם דחף אותה אל המיטה, לקח כרית ושם אותה על פניה על מנת להשתיק אותה. משצעקותיה לא פסקו, מתארת המתלוננת, כי הנאשם לקח את חולצתו והכניס אותה לפיה על מנת שלא תוכל לצעוק, ולאחר מכן, הוציא את החולצה מפיה וירק בפניה (שורות 8-2 בעמ' 33 לפרוטוקול).

17. לאחר כמה דקות חזר הנאשם לחדר השינה, טען כי הוא מצטער על מעשיו ואמר לה כי הוא אוהב אותה וכי הוא רוצה להתחתן איתה. לדבריה, הנאשם השיב לה את מכשיר הטלפון הנייד, ובהסכמתו, הזמינה מונית מתחנת מוניות "עשר" בכרמיאל על מנת שתסיע אותה לאירוע בר המצווה של משפחת מו' (שורה 14 בעמ' 33 לפרוטוקול).

בעודה "מתארגנת בזריזות" ומנקה את האיפור שנמרח על פניה לאחר שבכתה, התחרט הנאשם ואמר לה כי היא לא תצא מהדירה, לקח מידה שוב את מכשיר הטלפון הנייד וניתק ממנו את הסוללה.

18. בנסיבות אלה, בעוד המתלוננת יושבת על המיטה, לקח הנאשם מברג שהיה מונח על השידה בחדר השינה וניסה להכניסו לאוזנה, כאשר המתלוננת מעידה כי **"בכוח אני התנגדתי וגם כל העימות אמרתי לו שהוא רכן מעליי אמרתי לו אם השם אוהב אותי אני אצא מפה היום, אם לא, אז לא"** (שורה 23-22 בעמ' 33 לפרוטוקול).

המתלוננת תיארה כי בהמשך הנאשם ניסה להכניס את המברג לעינה ומשאמרה לו כי המברג עלול להשאיר לה סימן, הניח את המברג בצד ודחף את אגרופו לעינה. המתלוננת סיפרה כי התנגדה למעשי הנאשם, וביקשה ממנו את מכשיר הטלפון הנייד והסוללה בחזרה אך הנאשם סירב, הרים "מפתח שוודי", שהיה מונח בארגז הכלים בחדר השינה, בנסיבות בהן המפתח היה בהישג יד בשל מעבר הדירה, ואמר לה כי אם תבקש שוב את הסוללה הוא ישבור אותה. בהמשך, מתארת המתלוננת כי הנאשם העביר את המפתח השוודי מעל ראשה כשהיא במצב של שכיבה, כשהוא רוכן מעליה ומניח אותו על המיטה (שורות 21-29 בעמ' 33 לפרוטוקול).

19. המתלוננת נשאלה בחקירתה על אימרתה במשטרה, שם נאמר כי לאחר שהנאשם כיוון את המפתח השוודי לראשה, ניסה הוא לנשק אותה בכוח בניגוד לרצונה ואף נגע לה בחזה, פרט שלא צוין על ידה במסגרת תיאור האירועים על ידה בבית המשפט, וענתה בכנות כי: **"...היה איזשהו שלב שבין החלקים, שהוא בא וניסה להתפייס, ולהגיד שהוא לא התכוון, ויכול להיות שהוא נישק, אני לא זוכרת אירוע מיני ביום הראשון"** (שורות 17-18 בעמ' 36 לפרוטוקול) כך גם מוסיפה כי: **"...בין אירוע אחד למשנהו הוא כן בא וניסה לנשק, ניסה לנשק ולהתפייס והכל"** (שורות 25-26 בעמ' 36 לפרוטוקול), בהדגישה שוב וביושר כי אינה זוכרת שקרה אירוע מיני ביום שלישי בשבוע, ועל כך עוד אפרט בהמשך.

20. לאחר מכן מתארת המתלוננת כי הנאשם ישן בכניסה לחדר על שמיכות וכריות שהניח על הרצפה, ואסר עליה לצאת מהחדר עד הבוקר, מלבד פעם אחת שליווה אותה לשירותים, לאחר שביקשה לצאת לשירותים. במענה לשאלות הוסיפה המתלוננת כי במהלך הלילה לא ניסתה לצאת מהחדר מאחר שפחדה, וכלשונה: **"פחדתי שהוא יתעורר ויתחיל עוד מסכת"** (שורה 13 בעמ' 45 לפרוטוקול).

21. המתלוננת העידה כי בבוקר למחרת, בתאריך 31.10.12, יום רביעי בשבוע, החזיר לה הנאשם את מכשיר הטלפון הנייד, והיא הסיעה אותו, כבכל יום, לבית הכנסת, שם נהגו הנאשם והמתלוננת להחנות את הרכב, ומשם נאספה בהסעה למקום עבודתה. המפתחות של המכונית נשארו אצל הנאשם (שורות 25-26 בעמ' 43 לפרוטוקול). באותן נסיבות, הנאשם הודיע לה כי הוא חוזר לרעננה וביקש ממנה שתשלח לרעננה את הצידוד השייך לו.

לדבריה, הנאשם הוסיף ואיים עליה כי אם תתלונן על מעשיו במשטרה יפגע בה ובמשפחתה, וכך העידה המתלוננת:

"...ולפני שממש ירדנו הוא ניסה להשביע אותי שאני לא הולכת להגיש תלונה במשטרה, וזה לווה גם באיום שכמו שהוא יתום גם אני אהיה יתומה במידה שזה יקרה, אם אני אגיש תלונה. והוא גם אומר שהוא יודע איפה כל האחים שלי גרים ואם לא הוא יוכל לטפל יש לו חברים שיוכלו לטפל בנושא, אני אמרתי לו שאני לא נשבעת לו על שום דבר ואני אחליט מה לעשות..." (עמ' 34 לפרוטוקול, שורות 6-10).

המתלוננת העידה כי עלתה להסעה שלקחה אותה באותו בוקר למקום עבודתה, כמו בכל יום, בידיעה כי הנאשם לא יהיה בדירה כשתשוב מהעבודה. דא עקא שכשחזרה עם ההסעה אחר הצהריים לדירה ב..., ראתה כי הנאשם בבית, שוכב במיטה בחדר השינה. לדבריה, הנאשם התלונן כי אינו מרגיש טוב וביקש ממנה שתחפש לו כדור נגד כאב ראש. המתלוננת חיפשה אך לא מצאה.

22. בהמשך מתארת המתלוננת כי הביאה לנאשם כוס מים, לבקשתו, או אז ניצל הנאשם את ההזדמנות ומשך אותה אל המיטה, וזאת העידה המתלוננת כשראשה מורכן והיא מתקשה להמשיך בתיאור האירועים, כפי שצוין ע"י ההרכב בפרוטוקול (שורות 15-16 בעמ' 34 לפרוטוקול).

לאחר מכן תיארה המתלוננת כי הנאשם הרים לה את החולצה, את החזיה ואת החצאית ונישק אותה בחזה כשהיו פנים אל פנים (שורות 16-17 בעמ' 34 לפרוטוקול ושורה 18 בעמ' 35 לפרוטוקול). עוד תיארה המתלוננת כי הנאשם חשף את איבר מינו, התחיל לעלות עם גופו כלפי מעלה וניסה להכניס את איבר מינו לפיה, כאשר כל העת המתלוננת מנסה להתנגד למעשיו ומסיטה ראשה מצד לצד.

וכך העידה המתלוננת:

"הוא משך אותי לידו על המיטה והייתי במיטה בשכיבה בזמן שהוא הרים את החצאית והחולצה. את החזיה, ניסה לנשק אותי, אני ניסיתי להתנגד בכוחות שהיו לי. הוא חשף את איבר מינו, ניסה בכוח לכוון אותו לכיוון הפנים להכניס לי אותו לפה". (עמ' 34 לפרוטוקול, שורות 19-21)

יצוין, כי כאשר המתלוננת תיארה איך הנאשם תפס בידיו את הלסת שלה ואת פניה, היא הדגימה בידה הימנית תפיסת הלסת ומשיכתה (שורות 14-15 בעמ' 35 לפרוטוקול).

23. המתלוננת באותן הנסיבות מתארת כי הנאשם הפסיק את מעשיו רק כשאמרה לו כי היא בתקופת נידה ואסור שייגע בה, או אז עזב אותה "בעצבים", כלשונה. מיד לאחר מכן תיארה המתלוננת כי ברח מהבית אל ביתם של בני הזוג מו', המתגוררים בשכנות, כשהיא מספיקה לקחת ארנק ומכשיר טלפון נייד בלבד.

המתלוננת סיפרה כי נשארה ללון אצל משפחת מו', אך לא הצליחה לישון כל הלילה. באותו לילה בשיחה טלפונית שהיתה לה עם אמה, סיפרה לה את שאירע במהלך הימים האחרונים עם הנאשם.

24. בחקירתה הנגדית הוסיפה המתלוננת כי באותו יום רביעי האמור לאחר שברחה מהבית, התקשר הנאשם בערב למר פ' ואמר לו כי לא אכל כל היום וכי אינו מרגיש טוב, ובעקבות כך פנה פ' אל המתלוננת וביקש ממנה שתתלווה אליו ואל מ' אשתו על מנת להביא לנאשם אוכל, כצעד של פיוס.

המתלוננת אישרה כי ליוותה את בני הזוג מו' שהביאו לנאשם אוכל, אך העידה כי סירבה לדבר עם הנאשם או להישאר בדירה, וחזרה עם בני הזוג מו' לביתם עם ציוד אישי שאספה בשקית. המתלוננת אישרה כי לא ציינה את המפגש האמור באימרתיה במשטרה או בעדותה הראשית מאחר ולא רצתה לערב את בני הזוג מו' בציניה: "**...כי גם עליהם כבר היו איומים**" (שורה 3 בעמ' 47 לפרוטוקול).

עוד העידה המתלוננת, כי ניסתה כבר באותו ערב של יום רביעי להתארגן ולנסוע למשפחתה, אך מכיוון שלא היה מי שייקח אותה, נשארה בלילה בדירת משפחת מו' ונסעה לאחיה המתגורר בקיבוץ ג' רק למחרת קרי, ביום חמישי בבוקר.

25. המתלוננת מספרת כי ביום חמישי בבוקר הודיעה למנהלת המעון בו עבדה - הגב' ד' - באמצעות הודעת טקסט, כי לא תגיע לעבודה מאחר ועברה אירוע חריג בלילה. לדברי המתלוננת, בעקבות ההודעה התעקשה המנהלת לדבר עימה והתקשרה אליה, אך הלכה ולמעשה דיברה עם הגב' מ', משלא היתה מסוגלת המתלוננת לדבר בעצמה.

26. המתלוננת הוסיפה והעידה כי ביום חמישי הלכה בליווי אמה לבדיקות רפואיות בבית חולים פוריה,

בצינה כי: **"היה לי כאבים באוזן, כאבים בלסת, וסימנים של חבלות בכל הגוף, שלא ידענו אם זה סתם סימנים או שיש משהו מאחוריהם, רצינו לוודא שהכל תקין. הייתי עם כאבים ורצינו לדעת שהכל בסדר."**

בנוסף, מדווחת המתלוננת כי היו על גופה סימנים שנגרמו מההדיפות והדחיפות של הנאשם שהתרחשו במהלך האירועים, במסגרתם אף רכן מעליה לא פעם (שורות 9 ו-11 בעמ' 35 לפרוטוקול).

27. עוד ציינה המתלוננת בעדותה, כי באותו יום חמישי, לאחר שהיתה בבית החולים צילמה אחותה הקטנה מר' את החבלות על גופה, באמצעות מצלמתה, שנמצאת באופן קבוע בתיק שלה, מאחר ובאופן תדיר נהגה לצלם במצלמתה כתחביב (שורה 24 בעמ' 40 לפרוטוקול). בהמשך, ציינה המתלוננת כי את התמונות מסרה למשטרה על פי בקשת המשטרה (שורות 22-29 בעמ' 37 לפרוטוקול).

כשנשאלה המתלוננת מדוע צוין בדו"ח הרפואי כי ישנן שריטות בכתף שמאל אך בתמונות לא נראו השריטות, השיבה כי קיימת אפשרות שהשריטות אינן נראות בצילום (שורה 32 בעמ' 41 לפרוטוקול). בהמשך, שללה המתלוננת את האפשרות שהחבלות בגופה נגרמו עוד לפני האירועים שיוחסו לנאשם בכתב האישום, בהדגישה כי "ביום הראשון בטוח הן נוצרו" (עמ' 42 שורה 6 לפרוטוקול - הכוונה ליום הראשון של האירוע קרי, יום שלישי - ר.פ).

28. המתלוננת מדווחת כי רק ביום שישי, יום לאחר שנבדקה בבית החולים, הגישה תלונה במשטרת טבריה. בעדותה ציינה כי לא פנתה למשטרה מיד לאחר האירוע, מאחר שפחדה כי הנאשם יממש את איומיו כלפיה וכלפי משפחתה, ורק לאחר שדיברה עם משפחתה ועם העובדת הסוציאלית של בית חולים פוריה, החליטה להגיש תלונה. לכך הוסיפה המתלוננת את ההבנה והתובנה שלה על חומרת המעשים בעקבות שיחות עם משפחתה ועם העובדת הסוציאלית, וכלשונה: **"ההבנה של חומרת המעשה שהיה פה, הפחד, ושכנועים מצד המשפחה והעובדת הסוציאלית של בית החולים, שזה מקרה מאוד חמור וצריך להיות מטופל"** (שורה 9-8 בעמ' 39 לפרוטוקול). עוד העידה המתלוננת כי ביום חמישי כשסיימה את הבדיקות בבית החולים בשעה מאוחרת, ולאחר שלא ישנה כמה ימים והיתה עייפה, בחרה להגיש את התלונה במשטרה ביום למחרת (יום שישי) (שורות 20-21 בעמ' 45 לפרוטוקול).

בנוסף להגשת התלונה כנגד הנאשם, העידה המתלוננת כי עתרה, לפי יעוץ שקיבלה, לבית המשפט לקבלת צו הרחקה נגד הנאשם, בצינה: **"פחדתי כי היו איומים מצידו, ולא יכולתי לדעת עד כמה האיומים האלה יכולים להתממש או לא... וגם הוצאתי אחרי זה אחרי כמה ימים הוצאתי גם צו הרחקה בגלל שפחדתי. פניתי לבית משפט בטבריה וקיבלתי צו הרחקה. אחרי התלונה במשטרה"** (עמ' 39 לפרוטוקול, שורות 3-6).

29. באשר למצבו הרפואי של הנאשם תיארה אותו המתלוננת כמי שהתהלך בעזרת קביים, בעקבות תאונת דרכים קשה שאירעה לו לפני כשבע שנים, אך ציינה כי עבר תהליך שיקום ולדבריה: **"מעבר לזה הוא היה אדם שמתהלך על קביים, אדם רגיל מן השורה"**.

עוד העידה המתלוננת לעניין מצבו הרפואי של הנאשם, כי הוא היה מסוגל לעשות מסלולים רגליים למרות שנעזר בקביים, כך טיילו עם משפחתו בבניאס, וכי הנאשם נהג לבצע עבודות תיקונים בבית במסגרתן אף התקין מזגן, חרף מגבלותיו (שורות 17-24 בעמ' 39 לפרוטוקול).

30. בסיום עדותה, כשנשאלה המתלוננת בחקירה נגדית האם הפריזה בתיאורי האירועים מאחר והתאכזבה מהנאשם אשר לא קיים הבטחתו להתחתן איתה, השיבה כי: **"לא הגזמתי ואני חושבת**

שגבר שמרים על אישה יד אפילו מרים עליה אצבע צריך לתת את הדין. ושום דבר פה לא יצא מפרופורציות מה שחיתי זה מה שספרתי במשטרה וזה מה שספרתי פה וזה לא קשור להבטחה שלו לחתונה" (שורות 26-28 לפרוטוקול).
העיונות שנערך בין המתלוננת והנאשם:

31. במהלך החקירה ערכה המשטרה עיונות בין המתלוננת ובין הנאשם.

העיונות ייבחנו על ידי בכל הנוגע לגרסת הנאשם, שהרי לגבי המתלוננת אין לנו אלא אימרת חוץ של עד. דא עקא, שאם תטען טענה כנגד מהימנות המתלוננת בשים לב לגרסתה בעיונות, יש לציין שהעיונות מלמד באופן ברור כי גרסה אחת עקבית וברורה למתלוננת, הן בעיונות והן בעדותה בפנינו.

עדים נוספים שהעידו מטעם התביעה:

רס"מ מג'די ברכאת:

32. רס"מ מג'די ברכאת ערך חיפוש בדירת המתלוננת והנאשם ביום 11.11.12, בדגש על תפיסת מברג ומפתח שוודי שאוזכרו ע"י המתלוננת ככלים עימם תקף אותה הנאשם.

בדוח שהגיש (ת/20 א'), מציין העד כי תפס מפתח שוודי שהיה מונח על השידה אך מברג שחור לא מצא בדירה. לדבריו, את המפתח השוודי תפס על פי הצבעה של המתלוננת שהיתה עימו בדירה בעת החיפוש.

לטענה כי אין לייחס משקל לחיפוש משנערך כשהמתלוננת כבר בבית, אשיב; ראשית, אכן יש לתת משקל לכך מחד גיסא, אך מאידך גיסא, יש גם ליתן משקל לעובדה כי חרף העובדה שהמתלוננת היתה בבית רק המפתח השבדי נתפס ולא המברג; באלה הנסיבות, ככל שהמתלוננת רצתה להשפיע על החקירה שלא כדיון, כנטען ע"י הנאשם, יכולה היתה להצביע גם על מברג, אלא שהמברג כבר לא היה בדירה ועל כן גם לא נתפס.

רס"מ סאמר דלה:

33. רס"מ דלה סאמר העיד על העיונות שערך בין הנאשם ובין המתלוננת, ובאמצעותו הוגשו דו"ח העיונות, התקליטורים המתעדים את העיונות והתמלילים.

גב' ח':

34. הגב' ח', אמה של המתלוננת העידה על שיחת טלפון שערכה עם המתלוננת ביום רביעי בערב, ובמסגרת עדותה הוגשה בהסכמה אימרתה במשטרה [ת/21], שם מגוללת האם את השתלשלות האירועים ביומנים החולפים, כפי ששמעה מהמתלוננת.

בעדותה ביקשה העדה לתקן את אימרתה במשטרה, עת נרשם בטעות מפיה כי הקשר בין המתלוננת ובין הנאשם התאפיין באובססיות של המתלוננת, והדגישה כי התכוונה לאובססיות של הנאשם.

לדבריה, ביום חמישי בבוקר, לאחר שהמתלוננת ישנה אצל חברים בלילה שקדם לו, דאגה שהמתלוננת תגיע לאחיה ולאביה שגרים בקיבוץ ג'. ההחלטה להביא את המתלוננת לקיבוץ ג' ולא ל', שם האם הגרושה מהאב גרה, נבעה מכך שקיבוץ ג' הוא מקום סגור ומוגן. לקיבוץ ג' התכנסה כל המשפחה משום שחשו מאוימים לאחר ששמעו את דיווחיה של המתלוננת על איומים שהשמיע הנאשם בפניה, כלפיה וכלפי כל משפחתה.

בנוסף לאימרתה של העדה במשטרה (ת/21), שהוגשה במקום חקירה ראשית, העידה, מבלי שנשאלה על כך, כי ביום רביעי התקשרה למתלוננת, כדרכה, אך הרגישה משהו מוזר בקולה ועל כן שאלה את המתלוננת לפשר הדבר. במענה לשאלתה סיפרה המתלוננת כי יחסיה עם הנאשם נגמרו וכי לא תחזור אליו, וגוללה את אירועי היומיים האחרונים ופירטה על האלימות שנקט הנאשם כלפיה, על שכלא אותה בבית ולא נתן לה ללכת לאירוע בר המצווה אצל חברים, ועל שזרק אותה על המיטה, סטר לה וירק בפניה. כמו כן, סיפרה לה המתלוננת שהנאשם ניסה לחנוק אותה בכרית באופן שלא יישארו סימנים והוסיפה לספר על מברג שניסה להכניס לעינה ולאוזנה ומעשים מגונים שביצע בה בכוח.

האם ביררה עם המתלוננת תוך כדי שיחת הטלפון היכן היא נמצאת וזו סיפרה שהיא ישנה בכרמיאל אצל חברה, משפחת מו'. השיחה לדברי האם נמשכה לאורך כל הלילה ובמסגרתה סיפרה המתלוננת גם על איומים שהשמיע הנאשם כלפיה וכלפי משפחתה, אם תתלונן במשטרה.

ביום חמישי בבוקר הגיעה המתלוננת לקיבוץ ג', באותו יום פגשה אותה האם והלכה עימה לבית חולים פוריה להיבדק. למחרת (יום שישי) הוגשה התלונה במשטרה. לדבריה, מאז המקרה ולמשך תקופה נוספת נשארה המתלוננת לגור בקיבוץ ג' אצל אחיה על מנת להגן עליה.

בסוף אימרתה במשטרה מוסיפה האם כי;

"אנחנו פוחדים בגלל האיומים האלו כי יש לנו נכדים קטנים ואני לא יודעת למה הוא מסוגל לעשות אחרי האיומים שלו כלפי נ' וזה חשוב לי לציין".

במסגרת עדות האם ביקש הנאשם להוכיח כי למתלוננת היו בעיות פוריות בעטין התגרשה מבעלה הקודם, בהדגישו כי הן אלה שערכו אותו במתן הסכמה להתחתן עם המתלוננת.

הסוגיה, הגם שהיא ספק רלוונטית להליך, לא הוסתרה על ידי האם בעדותה, שסיפרה כי אכן למתלוננת היתה בעיה גינקולוגית אשר נפתרה לדבריה בטיפול שמומן על ידי האם.

ג':

35. מר ג', אחיה של המתלוננת, סיפר על האירועים מנקודת מבטו, על ההודעה הטלפונית שקיבל, על בואה של המתלוננת לקיבוץ ג' והדיווח ששמע מפיה כי הנאשם איים לפגוע בה לאחר שתקף אותה באלימות, כלא אותה וניסה לאנוס אותה.

יצוין כי אימרתו במשטרה (ת/22) הוגשה במהלך העדות בהסכמה, במקום חקירה ראשית.

האח העיד ואישר כי המתלוננת, בשל פחד מאיומי הנאשם, נשארה לגור בקיבוץ ג' בביתו, כחודשיים לאחר האירוע.

רס"מ אבשלום אשואל:

36. רס"מ אבשלום אשואל היה החוקר האחראי על תיק החקירה, ובמהלך עדותו הוגשו מזכרים על פעולות חקירה שערך.

במהלך עדותו, בחקירתו הנגדית, הסביר העד כי ידע על חבר של הנאשם אשר בא ביום שלישי כדי לאסוף את הנאשם לאירוע בר המצווה, שלבסוף לא אסף אותו כפי המתוכנן. לדבריו היה זה הנאשם שסיפר על החבר, אלא שהחבר לא הוזמן לחקירה במשטרה משום שהנאשם לא מסר במהלך חקירתו במשטרה כתובת וטלפון שניתן להתקשר אליו, והחוקר עצמו לא עשה מאמץ לזמנו לחקירה, למרות האמור.

כמו כן נשאל החוקר על מצלמה שנמצאת בלובי הבית בו התגוררו הנאשם והמתלוננת, ומדוע לא נתפסו תוצריה, וענה כי כלל לא ידע ולא דווח לו על קיומה של מצלמה.

בסיכום העיד העד כי ערך את פעולות החקירה שחשב לנכון, העביר את התיק לפרקליטות וממנה קיבל הנחיות; כך שכל פעולות החקירה שנדרשו לביצוע בוצעו בהנחיית הפרקליטות.

ד"ר בוריס בורוק:

37. ד"ר בוריס בורוק, רופא חדר מיון בבית החולים פוריה ומומחה בכירורגיה כללית, אישר את התעודה הרפואית ת/1 מיום 1.11.12 (יום חמישי). לדבריו, על פי התעודה הרפואית עולה כי מספר רופאים מומחים בדקו את המתלוננת, כל אחד לפי תחום התמחותו.

ד"ר בורוק עומת עם תמונות שצילמה המתלוננת בעזרת אחותה כששבה מבית החולים, וענה כי מתוך התרשמותו מהתמונות, מדובר באזורי גוף שאינם בתחום מומחיותו ולכן הוא לא אמר לכתוב ממצאים לגביהם אם כי, להערכתו, ניתן לאשר מתוך התייעוד שהמתלוננת נחבלה בכתף ובמרפק כפי המתועד בתמונות, וזאת מתוך כך שגם הופנתה לצילום באזורים אלה.

לדבריו, הסימנים שמתועדים בתמונות שצולמו, להערכתו, לא נוצרו באותו יום אלא יותר מ-12 שעות וליתר דיוק יותר מיממה קודם (עמ' 63 ו-64 לפרוטוקול).

פה המקום להדגיש את שיפורט בהמשך, כי ד"ר בוריס בורוק בעדותו למעשה מאשר את הפגיעות שנגרמו למתלוננת ביום שלישי, כפי התרשמותו מהתמונות, מועד שגם לדברי המתלוננת בעדותה נוצרו בעיקר באותו יום. ודוק, עדות המתלוננת נשמעה בטרם עדות ד"ר בוריס בורוק ובטרם יכלה לדעת על תוכן עדותו והערכותיו, כך שעדות ד"ר בוריס בורוק לא רק שלא סותרת את עדותה של המתלוננת, כטענת הנאשם, אלא מאשרת אותה ומוסיפה לה נופך אמינות.

מ':

38. גב' מ' העידה בפנינו, ואימרתה במשטרה (ת/24) הוגשה בהסכמה במקום חקירה ראשית.

העדה ובעלה הם חברים של הנאשם והמתלוננת, כשהחברות החלה בתחילה עם המתלוננת בלבד. בין המועדים שבכתב האישום ובין מועד חקירת העדה במשטרה, אמה של העדה נפטרה. כך ביקשו היא ובעלה להסביר חוסר זיכרון ואי אמירה של כל הפרטים שידועים לה במהלך חקירתה במשטרה.

לכך אוסיף את רצונם של בני הזוג מו', כמו רצונם של כל הסובבים, לרבות המתלוננת והנאשם, שלא לערבם בסכסוך יתר על המידה.

כדוגמה מובהקת לאמור אפנה לכך שבעדות בבית המשפט כולם (כולל הנאשם), ללא יוצא מן הכלל, זכרו את שלא ציינו באימרות במשטרה כי ביום רביעי, לאחר שהגיעה המתלוננת לבית משפחת מו', הגם שידעו כי המתלוננת הגיעה בעקבות ריב עם הנאשם, חזרו בני הזוג מו' עם המתלוננת לדירה בה היה הנאשם, לאחר שהנאשם התקשר אל מר פ' ואמר לו כי הוא רעב ולא מרגיש טוב. כך הלכו הזוג מו' עם המתלוננת חזרה, לבית המתלוננת והנאשם, על מנת להביא לנאשם אוכל שנשאר מאירוע בר המצווה של משפחת מו', וכדי שהמתלוננת תוכל לקחת כמה חפצים אישיים שלא הספיקה לקחת, עת ברחו למשפחת מו' במהירות עם תיק אישי ומכשיר טלפון נייד.

בתום המפגש ביקש הנאשם מהמתלוננת להישאר עימו בדירה, אך המתלוננת התעקשה לחזור עם הזוג

מו' לביתם ולא להישאר עם הנאשם.

הפגישה האמורה לא סופרה במשטרה, כאמור, ע"י מי מהעדים, כולל הנאשם, אך בשאלות שנשאלו במהלך עדותם כל העדים סיפרו על המפגש האמור, כל אחד בדרכו שלו.

המתלוננת כאמור אמרה כי לא סיפרה על "הפגישה" מתוך רצון שלא לערב את חבריה משפחת מו' מעבר לנדרש, וכן חשבה שהדבר לא נחוץ במסגרת הדיווח על העבירות שביצע הנאשם.

הגב' מ' נימקה את הדבר באבל על אמה, אשר השכיח ממנה את המפגש, בעת מסירת אימרתה במשטרה.

הנאשם בעדותו "לא התאמץ" למסור גרסה מדוע לא סיפר על המפגש במהלך חקירתו במשטרה, אלא כמו כולם, העיד על המעמד לראשונה בבית המשפט - ועל כך עוד אפרט בהמשך.

39. גב' מ' בעדותה בפנינו ובאימרתה [ת/24] העידה כי ביום 31.10.12 (יום רביעי) בשעה 17:30 לערך הגיעה המתלוננת אליה ללא תיאום מוקדם לאחר שיום קודם לא השתתפה בבר מצווה של המשפחה למרות החברות שביניהם. כשנכנסה לבית מו' המתלוננת נראתה **מבוהלת**.

הגב' מ' הכניסה את המתלוננת לחדר בביתה, הרגיעה אותה, נתנה לה לשתות, אז המתלוננת החלה לספר מחוויותיה ועל המכות שהנאשם הרביץ לה. כשביקשה שתמשיך לספר, טענה המתלוננת כי היא אינה יכולה וגם דחתה את בקשת העדה להראות לה את החבלות בגופה. באותו שלב שמעה שאמה של המתלוננת מתקשרת אליה והן דיברו ביניהן. בתום השיחה עם אמה ביקשה המתלוננת, בבכי, לישון בבית משפחת מו'. גב' מ' העידה כי המתלוננת שלחה בבוקר הודעת טקסט למעבידתה שלא תבוא לעבודה ובתגובה המעבידה התקשרה, כאשר את השיחה ביקשה המתלוננת שתנהל גב' מ'.

בעדותה חזרה העדה על עיקרי הדברים והדגישה את כניסת המתלוננת לביתה כשהיא נסערת ובוכה באומרה **"תצילי אותי תצילי אותי הוא רוצה להרוג אותי"** ולשאלתה סיפרה כי הנאשם היכה אותה. העדה סיפרה כי ניסתה להרגיע אותה, נתנה לה לשתות והמתלוננת, בתגובה, ביקשה שלא לדבר יותר מעבר למה שכבר אמרה.

הגב' מ' העידה על המפגש הנוסף בבית המתלוננת והנאשם ביום רביעי, לאחר שהמתלוננת נסה לביתה, כשבאו לתת לנאשם אוכל וכדי לתת הזדמנות למתלוננת לקחת מספר פריטים אישיים. לדבריה, אין היא זוכרת מי הציע להביא לנאשם אוכל, בצינה כי אולי ההצעה באה מהמתלוננת, ולשאלה כיצד סברו כי נכון להביא אוכל לנאשם בנסיבות אלה ולאחר אירוע בו נוהג הנאשם באלימות כלפי המתלוננת, ענתה בפשטות **"התפלאתי מאוד, אבל אולי אנו אנשים טובים ומנסים לעזור"**.

מר פ':

40. אימרת העד פ' הוגשה במקום חקירה ראשית [ת/25] ובה הדגיש כי לא נכנס לפרטי האירועים ולעומקם, במיוחד כשנחקר סמוך לפטירת חמותו. העד רק מציין את היום (יום רביעי) בו הגיעה המתלוננת לביתם וביקשה לישון אצלם.

בעדותו אישר מר פ' במעורפל את שיחת הטלפון עם הנאשם ביום שלישי במהלך אירוע בר המצווה, שסיפר לו כי לא יבוא לאירוע, וכן זכר שביום רביעי לאחר שהמתלוננת הגיעה לביתם וביקשה לישון אצלם, חזרו לדירתה, שם היה הנאשם, כדי לקחת מספר פריטים לבקשתה של המתלוננת. כשהיו בבית ביקש הנאשם שהמתלוננת תישאר, אך זו סירבה. כשנשאל האם הביאו לנאשם אוכל, העיד מר פ' כי הוא

חושב שכן.

ד':

41. גב' ד', מנהלת פעוטון בו המתלוננת עבדה באותה תקופה, העידה על מסרון שהגיע אליה מהמתלוננת ביום חמישי ב-6:00 בבוקר, שם נכתב על ידי המתלוננת כי עבר עליה לילה קשה, סיוטים וכי היא "בברירה". יותר מאוחר דיברה העדה עם גב' מ', לאחר שהתקשרה לטלפון הנייד של המתלוננת, ובמסגרת השיחה קיבלה פרטים נוספים על פגיעה שפגע בן זוגה של המתלוננת במתלוננת. (מובן שדברים ששמעה גב' ד' מגב' מ' הינם בגדר עדות מפי השמועה שהרי מדובר בדברים ששמעה גב' מ', על פי הטענה, מן המתלוננת).

גב' מ':

42. גב' מ' הינה אחותה של המתלוננת, ומי שצילמה את חבלותיה ביום חמישי, לאחר ששבה מהבדיקה בבית החולים. אימרות העדה הוגשו בהסכמה במקום חקירה ראשית (ת/26, ת/26 א').

מ' העידה על שיחה עם הנאשם ששמרה במכשיר הטלפון הנייד מיום רביעי 31.10.12 בשעה 19:26 (תקליטור ת/26 ב', עמ' 73 לפרוטוקול), שיחה שיזם הנאשם. משום שהשיחה היתה כל כך מפתיעה בעיניה, העדה הקליטה אותה. העדה הדגישה כי הנאשם מעולם לא התקשר אליה קודם לכן, דבר שעורר את פליאתה הרבה.

דבר השיחה הוברר במעמד זימונה של העדה לעדות, משלא נתנה העדה משקל לשיחה משום תוכנה הדל במהלך חקירתה במשטרה סמוך לאירוע. בסוגיה זו נעשתה השלמת חקירה בטרם מתן העדות של העדה.

יצוין כי במועד השיחה העדה טרם עודכנה במה שקרה לאחותה, המתלוננת.

בשיחה המוקלטת אין הרבה תוכן; דא עקא, שעצם קיומה דומה כי מסבך את הנאשם ומקשה על גרסתו, משום חריגותה ומשום שהנאשם מסיים את השיחה באומרו שישב וידבר עם העדה, דבר שלא עשה. כך משאיר הוא הרבה סימני שאלה בגרסתו כמו גם רצונו, כטענתו, וחרף מה שקרה, לשיטתו, לרתום את האחות מ' להשכין שלום בינו ובין המתלוננת.

בעדותה מדגישה העדה, כמו יתר בני המשפחה, את מה שאמרה באימרתה (ת/26) על הפחד שאחז במשפחה מאיומים שהשמיע הנאשם בפני המתלוננת, ועל החלטתם להתאסף בקיבוץ ג' המוגן כדי להחליט כיצד לנהוג (עמ' 71-72 לפרוטוקול).

העדה מ', אשר מכירה את אחותה (המתלוננת), ידעה לספר שבפגישה עימה ביום חמישי המתלוננת נראתה מוזר, עצובה ומבוהלת. כמו כן, באימרות העדה מופיע הדיווח ששמעה מהמתלוננת על שקרה לה ביומיים האחרונים ובכלל זה האלימות שספגה, כליאתה והניסיון לחנוק אותה. העדה מדווחת על סימנים כחולים שראתה על המתלוננת בצד שמאל ליד הכתף ובזרוע וכן ליד החזה בצד שמאל, אותם צילמה במצלמתה של המתלוננת, לבקשתה.

העדה, כמו יתר בני המשפחה, אינה מבקשת להשחיר לשווא את פני הנאשם, אלא לדייק כמה שיותר בעובדות; כך סיפרה שמקרה האלימות שאירע הוא מקרה ראשון שהתוודעה לו וכי בעבר לא סיפרה המתלוננת על כל מעשי אלימות מצד הנאשם כלפיה.

העדה העידה כי בעת שהגיעה לקיבוץ ג' בערב, פגשה במתלוננת לאחר שהיא כבר נבדקה בבית החולים, אז כבר המתלוננת היתה מגובשת בצורך להגיש תלונה במשטרה כנגד הנאשם וזאת לאחר שהמתלוננת דיברה עם חלק מבני המשפחה ועם עובדת סוציאלית של בית החולים, שפגשה בה במהלך הטיפול הרפואי, בעטייה של אלימות שבוצעה מצד בן זוגה.

ה. גרסת הנאשם:

43. הנאשם, יליד 1970, העיד כי בעברו התגורר ברעננה ועבד במיזוג אויר עד שבשנת 2005 עבר תאונת דרכים ועקב פציעתו הפסיק לעבוד. הנאשם הכיר את המתלוננת בשנת 2011 דרך אתר הכרויות, עבר להתגורר עימה ב..., ובסמוך לאירועי כתב האישום עבר להתגורר עימה בדירה שכורה אחרת בעיר.

44. באשר לאירועים הנטענים נגדו העיד הנאשם כי ביום שני בערב, בזמן שהמתלוננת דיברה בטלפון עם אחותה המתגוררת ב..., נוצר ביניהם ויכוח בנושא ארוחת הערב שהגישה לו המתלוננת, בסופו ויתר הנאשם על הארוחה והלך לישון לבדו בחדר השינה בציינו כי המתלוננת ישנה בסלון מאחר והיתה בתקופת נידה.

45. הנאשם העיד כי למחרת, ביום שלישי, הסיעה אותו המתלוננת לבית הכנסת ושם המתינה להסעה לעבודתה, כמו בכל בוקר. הנאשם העיד כי אחה"צ חזר הביתה ולאחר שהמתלוננת חזרה מעבודתה, ליוותה אותו למספרה, לבקשתו. כשחזרו הביתה המתלוננת היתה כעוסה בעקבות ויכוח על ארוחת הערב יום קודם לכן, ולא הראתה נכונות ללכת עימו לאירוע בר המצווה של משפחת מו', שנערך באותו ערב. הנאשם העיד כי "התחנן" אליה, כלשוננו, כי ילכו יחד לאירוע אך המתלוננת סירבה, ועל כן ביקש הנאשם מחברו מר ר' כי יאסוף אותו לאירוע. הנאשם העיד כי מיהר להתארגן אך המתלוננת עיכבה אותו ונכנסה להתקלח לפניו על מנת שלא יהיה מוכן כשחברו יגיע לאסוף אותו (שורות 17-19 בעמ' 81 לפרוטוקול).

בהמשך העיד כי ניגש אל המתלוננת פעם נוספת וביקש ממנה כי ילכו יחד לאירוע אך המתלוננת עמדה על סירובה ואמרה לו כי בכוונתה ללכת לאירוע בלעדיו, דבר שהוביל לויכוח והשמעת עלבונות הדדיים, במסגרתם אמר למתלוננת כי נגעל ממנה בכל פעם ששכב עימה (שורה 30 בעמ' 81 לפרוטוקול).

הנאשם במהלך עדותו הצר על שהעליב את המתלוננת בוויכוח ביניהם, אך הכחיש בתוקף את המיוחס לו על ידה.

הנאשם מכחיש כי שבר כוס ומברשת שיער על הרצפה, והוסיף כי בהמשך לאמור לעיל נכנס להתקלח אך לא הספיק להתארגן עד שחברו ר' הגיע לאסוף אותו, ולכן אמר לו לנסוע, כי לא רצה לעכב אותו.

הנאשם הוסיף והעיד כי בהמשך לאמור צלצל לבעל האירוע - מר פ' - ואמר לו **"שהיא (המתלוננת) לא רוצה שאני אבוא, אז אני נותן לה שהיא תלך לאירוע"** (שורה 7 בעמ' 82 לפרוטוקול). הנאשם העיד כי בסופו של יום הוא הלך לישון בחדר והמתלוננת הלכה לישון בסלון בציינו כי **"לא נגעת בה. לא איימתי עליה, לא הרבצתי לה, לא הרמתי מברג"** (שורות 11-12 בעמ' 82 לפרוטוקול). הנאשם הדגיש כי לא מנע את יציאתה של המתלוננת מהבית ולא ניסה לחנוק אותה (שורה 21 בעמ' 82 לפרוטוקול) וכשנשאל מדוע ייחסה לו המתלוננת את המעשים ענה כי **"בגלל כל המצב שחשבו שאנחנו נשואים, אני משער כך, והיא ידעה שזה הולך להיגמר, היחסים בינינו, וזה בגלל הוויכוח שתיארתי והמילים שאמרתי. לכן לדעתי היא המציאה את העלילה"** (שורות 29-31 בעמ' 82 לפרוטוקול).

יצוין, כי גם בעימות שנערך בין המתלוננת ובין הנאשם חזר הנאשם על גרסתו כי לא תקף אותה, ולדבריו הוא רק לא דיבר יפה אל המתלוננת במהלך הויכוח שניצת ביניהם (שורות 85-88 בעמ' 4 בת' 12).

46. למחרת, בבוקר יום רביעי, העיד כי המתלוננת הסיעה אותו לבית הכנסת וחיכתה להסעה לעבודה כפי התנהלותם כל יום. הנאשם העיד כי חזר הביתה משום שסבל מכאבי ראש חזקים ומשום שלא אכל ולא שתה, החשיך את החדר והלך לישון כדי שכאב הראש יחלוף (שורות 28-31 בעמ' 83 לפרוטוקול).

הנאשם העיד כי המתלוננת הגיעה הביתה ומיד הלכה לארוחת ערב אצל משפחת מו' שהזמינו אותה, לאחר שלא השתתפה באירוע בר המצווה יום קודם לכן, ולדבריו "...זהו. בזה נגמר" (שורה 1-2 בעמ' 89 לפרוטוקול). הנאשם הכחיש כי ביקש מהמתלוננת שתביא לו כדור לכאב ראש וכי תקף אותה מינית (שורות 6-9 בעמ' 84 לפרוטוקול ושורות 1-2 בעמ' 92 לפרוטוקול). בהמשך העיד הנאשם כי המתלוננת חזרה לדירה והביאה לו אוכל בליווי בני הזוג מו' (שורה 13 בעמ' 84 לפרוטוקול), הלכה לחדר, לקחה כמה דברים בשקית, כאשר הוא בהזדמנות זו התנצל בפניה על כך שלא דיבר אליה יפה. לדבריו, המתלוננת עזבה עם בני הזוג מו' לביתם ולמחרת צלצלה אליו כדי לדעת האם בכוונתו לעזוב את הדירה או להישאר בה ולשלם את מלוא דמי השכירות.

47. אדון בגרסתו של הנאשם - אשר היה עד ההגנה היחיד - ביתר פירוט, בפרק הערכת עדותו, כמפורט להלן.

ו. טענות הצדדים:

48. המאשימה עותרת להרשעת הנאשם על פי עדותה של המתלוננת, שהיתה אמינה, מהימנה ומפורטת, ועל סמך ראיות נוספות חיצוניות התומכות בגרסתה.

לדידה, את גרסת הנאשם יש לדחות בשל חוסר מהימנות ובשל סתירות פנימיות. המאשימה טוענת כי גרסת הנאשם אינה אלא גרסה פתלתלה, שבנקודות רבות נסתרת מתוכה, ואינה מתיישבת, לא עם ההיגיון ולא עם יתר הראיות שהובאו.

49. הנאשם עותר לזיכויו.

לשיטתו, גרסת המתלוננת שקרית ועדותה, לטענתו, בלתי אמינה, בנסיבות בהן ראיות שהובאו, סתרו אותה. לדבריו, המתלוננת מבקשת לנקום בו על שלא החליט לשאת אותה לאישה, ועל כן גם מוכנה להעליל עליו דברי שקר.

ז. דין והכרעה:

50. עבירות מין ועבירות אלימות במשפחה, מאופיינות בכך שהן נעשות בדרך כלל בין כותלי הבית, בהסתר, ללא נוכחות אחרים. לכך יש להוסיף את הקושי של קורבן העבירה להתלונן על המעשים שנעשו לו על ידי בן משפחה ובכלל זה בן זוג עימו מקיים משק בית משותף, גם אם לא מדובר בקשר נישואין פורמאלי, במיוחד כשהקורבן מרגיש מאוים, מפוחד ופגוע, לא רק מבחינה גופנית אלא גם מבחינה נפשית.

בנסיבות אלה, יש לנקוט במשנה זהירות בבחינת הראיות. מחד, יש לזכור כי בשל אופי העבירה אין בנמצא עדי ראיה שהיו עדים למתרחש ושיכולים לתמוך בגרסת המתלוננת, אך מאידך יש לזכור את גרסת הנאשם הטוען לחפותו, שגם לו אין עדים ששהו במהלך האירועים הנטענים, היכולים לתמוך בו.

ניתוח גרסת המתלוננת:

51. עדות המתלוננת היא ראיה עיקרית בהכרעת הדין והנדבך המרכזי בראיות המאשימה.

המתלוננת העידה בפנינו, ועקב בצד אגודל פירטה את השתלשלות האירועים, כמבואר בגרסתה דלעיל, באופן מדוד, שקול, ללא כל הפרזה. במקומות שיכולה לתמוך גרסתה, הפנתה למקורות חיצוניים, כך למשל סיפרה על ניסיונו של הנאשם להחדיר מברג לאוזנה ולעינה, בציינה כי המברג היה בהישג יד, על השידה שליד המיטה, משום מעבר הדירה של בני הזוג שהתרחש בסמוך ושבעטיו נדרשו לכלי עבודה באופן זמין. כך גם היה המפתח השוודי זמין, בחדר השינה באמצעותו איים הנאשם לפגוע במתלוננת.

המתלוננת העידה ארוכות כשהיא מאמצת את זיכרונה ומקפידה לדייק בפרטים, כך פירטה על תחילתו של ויכוח זניח, לכאורה, שהתפתח ביום שלמחרת לריב אלים ואשר ביום שלאחר מכן הסתיים בהסלמה נוספת וחמורה יותר בהתנהגות הנאשם, שהתבטאה לא רק במעשי אלימות אלא גם במעשים מגונים וניסיון למעשה סדום.

המתלוננת גוללה את מסכת האירועים שעברה בצורה סדורה ומובנית, האופיינית רק למי שחווה חוויות אלה, כאשר אין היא מדלגת גם על תיאור שיש בו סממן שיכול להתפרש לטובת הנאשם, כך מציינת המתלוננת כי בליל יום שלישי כאשר הנאשם אסר עליה לצאת מחדר השינה, נעתר הוא לבקשתה והדליק עבודה מנורת לילה (שורות 1-2 בעמ' 34 לפרוטוקול).

המתלוננת במהלך עדותה תמכה את שקרה לה גם בתיאור מפורט של תנחותיה ושל מנח גופו של הנאשם ביחס אליה; והדגישה כי כאשר הנאשם העביר את המפתח השוודי מעל ראשה והניח אותו על המיטה היא היתה במצב של שכובה ואילו הנאשם היה מעליה (שורה 28 בעמ' 33 לפרוטוקול); בדומה, הדגימה בידה הימנית תפיסת הלסת ומשיכתה כאשר תיארה את מעשיו של הנאשם כשניסתה להתנגד לניסיונותיו להחדיר לפיה את איבר מינו (שורות 14-15 בעמ' 35).

עוד יצוין, כי המתלוננת במהלך חקירותיה במשטרה ואף בפנינו עשתה מאמץ לשמור על מזג שקול ולא מתלהם, כך גם לא נגררה לעימות קולני ופוגעני עם הנאשם בעת שנערך העימות ביניהם, הגם שהנאשם מספר פעמים הרים את קולו בהתרסה כלפיה.

52. מהימנות המתלוננת נקבעת על סמך התרשמות מאופן מתן העדות, לה אני נותנת ערך ומשקל בעקבות התרשמות בלתי אמצעית ממנה, כל זאת בצד ראיות חיצוניות שהובאו, כפי שיפורט להלן.

בבחינת עדות המתלוננת בהשוואה פנימית בין חלקי העדות ובמבחן השכל הישר וניסיון החיים, מצאתי אמינות, מהימנות וקוהרנטיות, כאשר באופן עקבי חוזרת המתלוננת על גרסתה הן בחקירה ראשית והן בחקירה נגדית.

ר' דברי כב' השופטת ע' ארבל בע"פ 6643/05 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו, 3.7.2007), כהאי לישנא;

"מקובל עליי כי על בית המשפט לנקוט זהירות רבה בקביעת ממצאי מהימנות. קביעת ממצאי מהימנות אינה עניין "תחושות" גרידא, אלא היא צריכה להיות פרי מכלול של שיקולים, כהגינה הפנימי של העדות, עמידתה במבחן יתר הראיות בתיק, הקוהרנטיות הפנימית שלה, סימני האמת העולים מן העדות וההתרשמות מאופן מסירתה. יחד עם זאת, גם בהינתן העובדה

שכל אדם מגיב בדרכו למצבי לחץ ומתמודד באופן שונה עם אירועים טראומטיים, איני סבורה כי ניתן או רצוי להקל ראש בערכה של ההתרשמות הבלתי-אמצעית מן העדים העולים על דוכן העדים, מספרים את סיפורם ונחשפים ברגעי חולשה, מבוכה וכאב.

ברוח הדברים הללו בחנתי את עדות המתלוננת לפני ולפנים, ומצאתי ליתן בה אמון מלא.

53. המתלוננת חרף המבוכה והקושי להיזכר במעשים חמורים שנעשו בה על ידי בן זוגה, עימו קיימה יחסים אינטימיים יותר משנה במגורים משותפים, כשעל הפרק רצונה להינשא לו, העידה באופן מפורט וגלוי על שקרה גם כשהעובדות, לכאורה, לא היו נוחות לה; כך למשל העידה כי ביום רביעי כשהגיעה לדירה המשותפת ראתה את הנאשם למרות שסברה, כפי שאמר לה, כי כבר לא יהיה בדירה המשותפת כשתחזור בשל כוונתו לחזור לביתו ברעננה - חרף זאת לא עזבה את הדירה מיד. המתלוננת שזוכרת אירועי יום קודם והאלימות כלפיה, לא בורחת מהדירה באופן מיידי, ומוצאת להיעתר לבקשת הנאשם לחפש לו כדור לשיכון כאבים ולהביא לו מים, כך נקלעה לאלימות חמורה מצידו גם בזו הפעם, במעשה מגונה וניסיון למעשה סדום. רק כשהניח לה הבינה כי עליה להימלט מהדירה והפעם עשתה זאת במהירות. בנסיבות אלה בורחת המתלוננת מהדירה, כשברשותה רק ארנק ומכשיר טלפון נייד.

סבורה אני שיש ליתן אמון במתלוננת אשר לא חסכה בתיאורים ומתן פרטים, שנותנים נופך ואמינות ל"גרעין הקשה" של העבירות שבוצעו על ידי הנאשם, במתן תיאור מפורט לאירועי יום שלישי, כיצד הצליח הנאשם להשכיבה על המיטה, כשקודם רק ישבה עליה, לרכון מעליה ולתקוף אותה תחילה שניסה להכניסה לאוזנה מברג, אחר כך כשהעביר מעל ראשה מפתח שוודי ובהמשך שהביא לכליאתה.

תיאור דומה נתנה המתלוננת שסיפרה כיצד הצליח הנאשם ביום רביעי, בעורמה יש להדגיש, להביא את המתלוננת, שהופתעה לראותו בדירתם המשותפת, לצד מיטתו, בבקשה כי תביא לו כוס מים, כשהוא מנצל הזדמנות זו למשוך אותה למיטה ולתקוף אותה, פיזית ומינית.

המתלוננת בהשתלשלות האירועים אינה חוסכת גם במסירת פרטים שאינם נוחים לה, כך סיפרה כי הנאשם ניסה באירוע מיום רביעי להחדיר את איבר מינו לפיה, כשהוא אוחז בה בלסת והיא מסרבת ומסיטה ראשה מצד לצד. המתלוננת מדייקת בתיאור, לא מעצימה את שאירע, ועומדת על כך שהנאשם לא הצליח להחדיר איבר מינו לפיה, הגם שהיה מאוד קרוב לעשות כן. באותן נסיבות גם העידה כי גייסה את כל שניתן כדי להפסיק את מעשיו של הנאשם, כשהזכירה לו את שידע כבר מיום חמישי, שהיא בתקופת נידה ועל כן אסור לו לגעת בה, עובדה שלבסוף הביאה את הנאשם להפסיק את מעשי האלימות כלפיה.

54. המתלוננת אינה מסתפקת במהלך עדותה בתיאור עובדתי של המעשים אלא גם מעידה על תחושותיה, הרגשותיה ופחדיה. בעניין זה אפנה לתיאור תחושת החנק והפחד כי יקרה לה הנורא מכל כשניסה הנאשם להכניס מברג לאוזנה ולשם כך גם הזכירה את אמונתה באלוקים.

תיאור המתלוננת על שאירע הוא תיאור מפורט המתיישב עם התרשמותי כי מדובר בתלונה אמיתית מתוך חוויות קשות שעברו על המתלוננת באירועים שהלכו והסלימו.

55. גם דרך חשיפת האירועים ע"י המתלוננת משמשת חיזוק לגרסתה ולדחיית גרסת הנאשם לפיה מדובר בתלונה שווא. האירוע שהתרחש ביום שני עליו אין חולקים הצדדים, היה ויכוח על האוכל שהוגש

לנאשם על ידי המתלוננת וגרם למתח בין השניים.

המתח הביא לאירוע שהתרחש ביום שלישי, עת ביקשה המתלוננת ללכת לבד לבר המצווה אצל חברה משפחת מו'. הנאשם לא היה מוכן לוותר על השתתפותו בבר המצווה, ועל כן הודיע תחילה כי יילך לבר המצווה עם חבר, מר ר'. מר ר' אכן הגיע לבית הנאשם לאסוף אותו, אך הנאשם לא היה מוכן, ולכן מר ר' הלך מהמקום; כל זאת עוד לפני האירוע האלים שהתפתח מאוחר יותר, בו הנאשם תקף את המתלוננת ואסר עליה ללכת לבר המצווה, תוך כליאתה בדירה עד הבוקר.

הסכסוך האלים שהתרחש ביום שלישי היווה מבחינת המתלוננת סוף פסוק לקשריה עם הנאשם והעובדה כי לא הלכה להתלונן במשטרה אודותיו או לא סיפרה לאחרים, נבעה מכך שפחדה מאיומיו של הנאשם, כפי שהעידה. כל זאת על רקע העובדה שטרם הפנימה באותו שלב את חומרת המעשים שנעשו בה, כפי שהעידה על עצמה בכנות רבה.

ביום רביעי, כאמור, הגיעה המתלוננת לביתם המשותף, הוא הבית היחיד שהיה לה, בידיעה כי הנאשם לא יהיה שם; כך נוצרו התנאים עבור הנאשם להוסיף בביצוע מעשיו החמורים כלפיה, שלא רק התבטאו במעשי אלימות אלא גם בתקיפה מינית.

בשלב זה החלה המתלוננת לשתף את סביבתה הקרובה במעשים שחווה מצד הנאשם, לראשונה במהלך הקשר עימו, וסיפרה לחברתה גב' מ', שאל ביתה נסה מפני הנאשם את שאירע, אם כי באופן חלקי. בהמשך, כשהתקשרה אליה אמה, שחשה בקולה דבר מוזר ודרשה לדעת מה קרה, סיפרה המתלוננת גם לה את שאירע, והפעם לפרטי פרטים.

בנסיבות אלה, התאספה כל המשפחה אצל אחי המתלוננת בקיבוץ ג' ביום שלמחרת, משום שכל המשפחה הרגישה מאוימת בעטיו של האיום שהשמיע הנאשם באוזני המתלוננת, כלפי כל המשפחה. בהמשך, המתלוננת החליטה בסיוע אמה ללכת לבית חולים לבדיקה רפואית כדי לאמוד את פגיעתה הפיזית לאחר שהותקפה, שם פגשה בעובדת סוציאלית שעזרה לה בשיתוף עם משפחתה להבין את חומרת המעשה, וחיזקה אותה במחשבתה לפנות למשטרה להגשת תלונה, כפי שעשתה ביום למחרת.

אמור מעתה, דרך חשיפת האירועים המובנת והסדורה משמשת חיזוק לעדות המתלוננת, ובוודאי שאין בה רצון להעליל.

56. אין בפנינו עלילה, שהרי אם בעלילה מדובר, התלונה היתה מוגשת כבר ביום רביעי בבוקר על אירועי יום שלישי או ביום רביעי בערב ולא במועד שהוגשה, קרי, רק לאחר שחומרת המקרה הובנה והופנמה על ידי המתלוננת בסיוע משפחתה ועובדת סוציאלית של בית החולים.

המתלוננת נדרשה, כפי שהוכח בפנינו, תוך יום יומיים לשקול מחדש את טיב מערכת היחסים עם הנאשם שנמשכה כשנה, במסגרתה חשבה להתחתן עמו, מערכת שמסתיימת באחת. כך גם נדרשה להתגבר על פחד שהטיל בה הנאשם לבל תתלונן והבנה כי המעשים שנעשו אין להם פתרון בשל חומרתם, אלא בדרך של הגשת תלונה במשטרה. באלה הנסיבות אין לראות פגם ולא אבק של פגם במהימנות התלונה שהוגשה במשטרה ביום שישי בבוקר.

ניתוח גרסת הנאשם:

57. עיינתי בגרסת הנאשם ומצאתי כי בגרסתו אין חוט מקשר ולא כל לוגיקה להיתכנות טענותיו, ואבהיר;

ראשית אציין, כי הנאשם בעדותו הותיר רושם בלתי אמין ולמשמע עדותו מצאתי שלא ליתן לגרסתו כל משקל.

הנאשם העיד כי אהב את המתלוננת ואף חשב להתחתן איתה. לגרסתו, למרות שמנהל הוא אורח חיים דתי החליט לגור עם המתלוננת תחת קורת גג אחת, לנהל עימה משק בית משותף, לקיים עימה יחסים אינטימיים ואף לשדר לסביבה הקרובה כי הם זוג נשוי. לדבריו, משום שידע כי למתלוננת היו בעיות פוריות בעבר בגין התגרשה מבעלה, בחר קודם שהמתלוננת תיכנס להריון ואחר כך להתחתן איתה.

הנאשם עומד על כך שתלונות המתלוננת שקריות ומבוססות על עלילת שווא.

58. בשאלה מדוע המתלוננת שרצתה להתחתן עימו, תעליל עליו, כאשר דווקא הוא זה שעיכב את ההחלטה להתחתן, ענה בכמה טעמים שונים זה מזה ופעמים סותרים זה את זה;

באימרתו הראשונה במשטרה ת/10, לאחר שבאימרה קודמת (ת/7) סירב להיחקר מבלי שייפגש עם עורך דין, ענה כדלקמן:

"ש. למה שנ' תשקר?

ת. אין לי שמץ של מושג" (שורה 20).

ובהמשך הוסיף;

"ש. למה שנ' תשקר?

ת. אין לי שמץ של מושג היינו בלחץ בגלל מעבר דירה".

דא עקא שבהמשך, המניעים להגשת תלונה על פי גרסת הנאשם מתרבים; כך אמר שהמתלוננת הגישה תלונה נגדו משום שהעליב אותה כשאמר לה בוויכוח ביניהם כי בכל פעם שקיים עימה יחסי מין נגעל ממנה (ת/12 - העימות), סיבה שכלל לא אוזכרה קודם.

בהמשך העיד כי המתלוננת הגישה תלונת שווא כשהבינה שלא יתחתן איתה וזאת עשתה כדי שתוכל להסביר את התנהלותה ואורח חייה - חיים משותפים עם גבר ללא נישואין - לסביבתה הקרובה שחשבה כי היא נשואה.

לכל אלה יש להוסיף נימוק נוסף שנזכר רק בעדותו של הנאשם בפנינו, כשהעיד שהמתלוננת היתה פגועה ממנו כשהודיע לה כי בטרם חתונה יעשו הסכם ממון על רקע כספים שעתידיים להשתלם לו מחברת הביטוח, בעקבות תאונת דרכים קשה בה היה מעורב בשנת 2005, נימוק שהינו בגדר "עדות כבושה" שאין אני מקבלת (עמ' 85 לפרוטוקול).

59. עיון בהסבריו של הנאשם מלמד לא רק על חוסר עקביות אלא על חוסר היגיון. כיצד זוג שחי יחד, שוקל להתחתן ולהוליד ילדים משותפים, כשאין מחלוקת שגם המתלוננת רצתה במיסוד הקשר, בלי כל סיבה ברורה באחת מתהפכת הקערה על פיה.

60. הנאשם בעדותו עשה רושם כמי שחושף טפח אך מסתיר טפחיים; כך מוכן להעיד ארוכות בנושאים שאינם בליבת המחלוקת ולקצר בנושאים שבמחלוקת. בנסיבות אלה הנאשם היה מוכן לספר בפרוטרוט

על בעיות הפוריות של המתלוננת אך על המעשים המיוחסים לו המעיט בדיבור, כמו למשל מתן הסבר מדוע המתלוננת נסה מביתם ביום רביעי אף מבלי לקחת את חפציה האישיים.

61. אלא מאי, שאם בוחנים לעומק את גרסתו, בין השיטין מתבהרת התמונה כולה, התומכת בגרסת המתלוננת ולא בגרסתו, כך למשל מתאר הנאשם את הוויכוח שהיה לו עם המתלוננת בדבר ההליכה לבר המצווה, כשהוא מדגיש כי המתלוננת התכוונה ללכת לבד ושהוא יישאר בבית.

עיון בדברי הנאשם מלמד על התנהלותו הפסולה, התומכת בגרסת המתלוננת לפיה הוא סבור כי הוא "המחליט" מי ילך לבר מצווה ועל פיו יישק דבר, וכלשונו בעמ' 82 לפרוטוקול, שורות 5-9:

"...יצאתי מהמקלחת, התארגנתי, ראיתי שהיא היתה נחושה שלא אלך. התקשרתי לבעל הארוע, אמרתי לו שהיה לי ויכוח עם נ' ושהיא לא רוצה שאני אבוא, אז אני נותן לה שהיא תלך לארוע, היא גם יותר חברה שלהם, עוד לפני שבאתי לכרמיאל. פ' ביקש לדבר איתה, היא בכתה להם ולא רצתה גם היא ללכת לארוע." (הדגשה שלי - ר.פ.)

לאלה יש להוסיף סתירה נוספת בגרסתו, שהרי אם החליט לבסוף לתת למתלוננת ללכת לאירוע בר המצווה, מדוע כשהיא מזמינה מונית התוצאה היא, אחרי הכל, שלאירוע בר המצווה היא לא מגיעה? לנאשם הפתרונים.

בעניין זה אציין כי אישור להזמנת מונית מתחנת מוניות "עשר" ע"י המתלוננת יש לא רק בעדותה (עמ' 33 לפרוטוקול) אלא גם במוצג ת/18 שהוגש בהסכמה בתיק המוצגים, שם נבדקה ואושרה הזמנת המונית, האמורה.

62. גרסת הנאשם היא פתלתלה ובלתי אמינה, כך גם אופן הצגתה הן באמרתיו במשטרה והן בבית המשפט. כדוגמה אציין כי במהלך העימות עם המתלוננת, כשהמתלוננת מספרת את שאירע ביום רביעי והנאשם מכחיש וטוען לעלילה, מוסיף הוא בתגובה לטענות המתלוננת, על מעשים מיניים שעשה בה, כי יש לדחות טענותיה, שכן כזוג שחי ביחד אין לראות כל דופי בכך שהוא מתקלח ויוצא ערום מהמקלחת וכלשונו בעימות [ת/12]: **"אני לא הוצאתי את איבר המין שלי. אם אני יוצא מהמקלחת עם מגבת ומתלבש בחדר שינה זה נקרא להוציא את איבר (צ"ל "איבר" - ר.פ) המין עליה" (שורה 142).**

בתגובה מטיחה בו המתלוננת, ובצדק, כי ביום רביעי כלל לא התקלח, וכי המקלחת עניינה ביום שלישי, כשחשב להתארגן ליציאה לבר מצווה, כאשר ביום רביעי היה בכלל במיטה וטען לכאבים שריתקו אותו אליה.

הנאשם שמבין את התקלה, מתפרץ בעימות לתוך דבריה, אומר מילים ומשפטים שאין בהם כל הסבר לסתירה ולבסוף, ללא כל היסוס מבקש מהחוקר למחוק הכל (ת/13 ב' עמ' 10 בשורות 4 ו-15). עיינו הרואות את התנהלותו הנפסדת של הנאשם שבמקום להתמודד עם הסתירות שהתגלעו בגרסתו, מבקש להעלים אותן; התנהגות שאין בה אלא חוסר אמינות היורדת לשורש העניין.

63. הנאשם מבקש בצר לו לגייס את נכותו ותחלואיו, כהוכחה כי מה שמיוחס לו אינו בר ביצוע על ידו; כך טען למגבלות פיזיות רפואיות, ואף הוסיף מגבלה בזקפה, כנימוקים לעלילת השווא עמה הוא צריך להתמודד.

גרסתו של הנאשם אין אני מקבלת, ולא רק מפני שהופיעה לראשונה בעדותו, אלא משום עדות העדים

האחרים שהעידו על כושרו של הנאשם ויכולותיו הפיזיות חרף מגבלותיו. ודוק, במועד האירועים אין חולק שהנאשם הלך בעזרת קביים גם למשפחת מו' שהזמינה אותו ואת המתלוננת לארוחה בשבת, מרחק של קילומטר לפחות.

64. הנאשם הגיש מקבץ מסמכים רפואיים (נ/2-נ/3) מהם ניתן ללמוד כי נפגע בתאונת דרכים בשנת 2005, אלא שבעדותו לא הכחיש את עדות המתלוננת כי בתקופה שבה חי עימה הלך לטיולים בטבע מוגבלים ליכולתו (הליכה בנחל הבניאס), וכן לא הכחיש קיומו של ארגז כלים בבית, בחדר השינה, בו נעזר לצורך ביצוע עבודות המתאימות ליכולותיו והדרושות במעבר דירה.

65. לסיכום, סבורה אני כי אין ליתן כל אומן בגרסת הנאשם ואת גרסתו לפיה המתלוננת העלילה כנגדו עלילת שווא, יש לדחות.

לשיטתי, גרסתו המוקשית והפתלתלה של הנאשם, מוסיפה חיזוק לגרסת המתלוננת.

ה. חיזוקים חיצוניים נוספים לגרסת המתלוננת:

מצבן הנפשי של קורבנות עבירות מין:

66. הלכה היא כי ראיה על מצב נפשי של קורבן עבירות מין, מהווה ראיה עצמאית היכולה אף להוות סיוע, במקרה הנדרש, לשם הרשעה בדין. ר' ע"פ 950/80 כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(3) 561, 569 (1982):

"כזכור, הלכה פסוקה היא, שמצבה הנפשי של המתלוננת, כפי שהוא נראה לנפגשים אתה לאחר המעשה, יכול להוות סיוע לעדות, כי המעשה נעשה בעל כורחה, אם על אותו מצב נפשי העידו עדים אחרים... טעמו של דבר הוא, כי מצבה הנפשי של המתלוננת בזמן מסוים הינו עובדה שאינה תלויה בעדותה הראשית, כדרך שסימנים בגופה של המתלוננת כגון סריטות או חבלות מהווים עובדה נפרדת כנ"ל."

כן, ראו דברי כב' השופט ט' שטרסברג-כהן, בע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 205, 234 (2002):

"הלכה היא כי ראיה על מצבו הפיזי והנפשי של קורבן אונס היא ראיה עצמאית היכולה להיות חיזוק לגירסתו ואף למלא את דרישת הסיוע, שנדרשה בעבר לשם הרשעה בעבירת מין על סמך עדות יחידה של קורבן העבירה."

וכן לאחרונה, דבריו של כב' השופט י' דנציגר בע"פ 4776/10 פלוני נ' מדינת ישראל (22.10.2012), בפיסקה 102:

"אין חולק כי ראיות מהימנות בדבר מצב נפשי קשה בעת חשיפת גרסה מהוות חיזוק ראייתי מקובל ונפוץ למדי בפסיקתו של בית משפט זה לצורך הרשעה בעבירות מין."

מצבה הנפשי של המתלוננת:

67. המאשימה הביאה עדויות של עדים אשר פגשו את המתלוננת סמוך לאירועים המתוארים בכתב האישום, אשר מלמדים על מצבה הנפשי.

בעניין זה אפנה לעדות הגב' מ' אשר פגשה במתלוננת, שבאה אליה במנוסה מדירתה ביום רביעי בערב, לאחר שהנאשם נהג בה באלימות וביצע בה מעשים מגונים וניסיון למעשה סדום.

העדה העידה, כמפורט לעיל, על הבהלה שאחזה במתלוננת כשאמרה לה: **"הצילי אותי הוא רוצה להרוג אותי"**, על הבכי, הקושי והמבוכה לדבר ולספר את שקרה לה, מעבר לאמירה כללית כי הותקפה על ידי הנאשם.

על מצבה הנפשי של המתלוננת, על הפחד והחרדה, העידו גם האם הגב' ח' ויתר בני המשפחה (האחות מר' והאח ג').

בעניין זה אציין כי עדויות העדים על האירועים שקרו למתלוננת, כפי ששמעו מפיה, אין בדעתי להתייחס אליהן לאמיתות תוכן בהיותן עדויות מפי השמועה. ברם, אם תיטען הטענה כי תלונת המתלוננת היא "עדות כבושה", כי אז עדויות העדים, שמתקבלות לעצם האמירה (ולא לתוכן), יש בהן כדי ללמוד שאין תלונת המתלוננת "עדות כבושה", שהרי כבר מיום רביעי, סיפרה המתלוננת את אשר אירע לה תחילה לגב' מ', אם כי באופן חלקי, ומיד לאחר מכן ובאופן מלא לאמה בשיחת טלפון.

דא עקא, שהתרשמות העדים בדבר מצבה הנפשי של המתלוננת, אין היא עדות מפי השמועה, שהרי התרשמות זו קלטו הם בחושיהם, ועל התרשמותם העידו כאמור, בבית המשפט כפי שפורט לעיל. לעדויות אלה מצאתי ליתן משקל רב, בהיותן עדויות מוקפדות במסירת הפרטים, שקולות וללא כל הגזמה, חלקן עדויות של בני הזוג מו' שהיו **חברים משותפים** של המתלוננת ושל הנאשם.

תעודת חדר מיון:

68. ביום חמישי הגיעה המתלוננת לחדר מיון, לבדיקה, לאחר שהותקפה על ידי הנאשם. תעודת חדר מיון מתעדת את דבר פגיעתה כאשר הטעם העיקרי לפנייה, כפי שהעידה המתלוננת, היה נעוץ בבקשתה לבדוק האם נגרמו לה נזקים וחבלות הדורשים טיפול רפואי.

וכך נאמר בפרק תלונות במסמך הרפואי מחדר המיון [ת/1];

"לפני יומיים לדבריה הותקפה והוכתה, זוכרת פרטי האירוע, לא הקיאה..."
ובהמשך "31 בת שנים לדבריה לפני יומיים הותקפה על ידי בן זוג שלה,
מתלוננת על כאבים בצוואר וכתף ימין..."

המתלוננת כפי גרסתה וכפי המתועד במסמכים הרפואיים נפגעה במספר איברי גוף, עת הנאשם רכן מעליה בשני הימים (ביום שלישי וביום רביעי), הפעיל כוח על הזרוע שלה ועל החזה, במיוחד כשריתק אותה למיטה וכשדחף בכוח את הכרית לפניה ואת חולצתו לפיה, על מנת להשתיקה. בהמשך גרם הנאשם לחבלות בלסת של המתלוננת כשהחזיק בה בלסת בכוח בניסיון להחדיר את איבר מינו לפיה, חרף התנגדותה והסטת פניה מצד לצד.

באלה הנסיבות, נמצא חיזוק נוסף לגרסת המתלוננת בתלונותיה בחדר מיון ובעיקר בממצאים הרפואיים שמאשרים את התלונה ואת תוצאות המעשים שבוצעו ע"י הנאשם, וכך נרשם בסיכום הביקור בבית החולים (ת/1) על הממצאים שנמצאו:

**"בית חזה ונשימה: רגישות בצלעות משמאל...
רגישות במשוש בצד ימין של הצואר מעל הטרפזיוס...
רגישות גבוהה במישוש גבול תחתון של לסת תחתונה באיזור קדמי לשריר
Massetter... נידודת דרגה 1 שן 47, עם רגישות גבוהה במישוש... ישנן
סימני סריטות על הכתפיים..."**

בתעודה הרפואית קיים תיעוד לסימני הפגיעה הקלה והרגישויות באיברי גוף בהתאמה לתלונותיה של המתלוננת, דבר שמחזק את אמינותה בראיות חיצוניות.

69. טענת הנאשם כי הממצאים בתעודה אינם עולים בקנה אחד עם התמונות שצולמו, וטענתו כי החבלות בגופה מקורן במכות שמקבלת המתלוננת באופן תדיר מהילדים בפעוטון בו היא עובדת, ומחבלות שספגה במהלך מעבר הדירה שהתקיים בסמוך לאירועים- איני מקבלת.

התמונות שצילמה אחות המתלוננת [ת/2], המתעדות את חבלותיה של המתלוננת, אמנם אינן באיכות גבוהה, אך די בהן כדי לאשש את החבלות המתועדות בתעודת חדר מיון, כפי שנרשמו במסמך הרפואי, חבלות בזרועות ובקדמת החזה.

דומה כי דווקא הטענה החלופית של הנאשם, כי החבלות קיימות אך מקורן אחר, מלמדת כי גם הוא מסכים שחבלות היו גם היו, אלא שיש להדגיש כי בזו הפעם מדובר בחבלות ייחודיות למעשיו של הנאשם, למשל רגישות גבוהה בלסת.

הנאשם בטיעונו מוסיף וטוען כי החבלות שמתועדות בזרוע ובקדמת החזה, הן ישנות ולא יכולות היו להיגרם ביומיים (בימים שלישי ורביעי) בהם טוענת המתלוננת כי הוכתה ע"י הנאשם.

עיינתי בטענת הנאשם ומצאתי לדחותה. ודוק, ד"ר בוריס בורוק בעדותו, במענה לשאלות ב"כ הנאשם, העיד כאמור כי אם עליו ליתן עמדה למועד יצירת החבלות בהסתמך על התמונות ת/2, כי אז להערכתו החבלות נגרמו יותר מיממה לפני צילומן, קרי ביום רביעי ובעיקר ביום שלישי. עיון בעדות הרופא מלמד כי לא רק שאינה סותרת את גרסת המתלוננת אלא מחזקת אותה, לפיה הנאשם היכה אותה ביום שלישי וביום רביעי, כשאת הדגש על האלימות הפיזית ממקדת המתלוננת ביום שלישי (עמ' 42 לפרוטוקול).

החיזוק לגרסת המתלוננת על ידי ד"ר בוריס בורוק אינו, אם כן, רק במתן תמיכה לפגיעות ולמועדן, אלא במתן החיזוק לגרסתה, בנסיבות בהן עדות הרופא נשמעה **לאחר** עדות המתלוננת ובטרם ידעה המתלוננת כי הרופא עתיד למקם את החבלות המצולמות שנחבלה בימים שלישי ורביעי ובעיקר ביום שלישי, כפי שהיא עצמה העידה.

הפגישה בנוכחות המתלוננת, הנאשם והזוג מו' ביום רביעי:

70. הפגישה של המתלוננת והנאשם עם הזוג מו' בבית המתלוננת, לאחר האירוע שהתרחש ביום רביעי, אושרה על ידי כל הנוכחים, הגם שאף אחד מהם לא סיפר במשטרה דבר קיומה, גם לא הנאשם, אלא רק בעדותם בבית המשפט.

המתלוננת הסבירה את הדברים בכך שרצתה למזער מעורבות חבריה, משפחת מו', בסכסוך לא להם, אך מדוע הנאשם הסתיר את האירוע? לנאשם פתרונים.

המפגש עם הנאשם ביום רביעי היה ידוע גם לאמה של המתלוננת עוד משיחת הטלפון שקיימה עימה ביום

רביעי בערב ובמהלך הלילה, כפגישה שאינה סוד, במיוחד שאודותיה יודעים כל המעורבים; כך שאין רבותא ופגם כשהחליטה המתלוננת להימנע מלספר עליה במשטרה, בסוברה שאין מדובר בפרט מהותי.

71. לפי עדות המתלוננת, אותה אני מקבלת, הנאשם התקשר אל מר פ' וביקש ממנו כי יבוא אליו לדירה להביא לו אוכל לאחר שלא אכל כל היום, ומשום שלא חש בטוב. הזוג מו' שידעו כי פרץ סכסוך בין המתלוננת והנאשם, שבמלוא היקפו לא עודכנו, הסכימו לבקשת הנאשם.

אני מקבלת את עדות גב' מ' שגם המתלוננת ביקשה להביא לנאשם לדירה אוכל, ובהזדמנות זו לקחת פריטים אישיים שלא הספיקה לקחת כשברחה בחופזה מהדירה לבית משפחת מו', בעיתוי בו היתה עוד נסערת ולא הפנימה את חומרת המעשים שנעשו בה. בהיותם בדירה ביקש הנאשם מהמתלוננת להישאר, ולדברי כולם, המתלוננת סירבה והתעקשה לחזור עם הזוג מו' לדירתם לאחר שאספה, כגרסת הנאשם, מספר פריטים אישיים בשקית (עמ' 84 לפרוטוקול).

אף שניתן לסבור שיש חוסר היגיון בהתנהלות המתלוננת - בשל הסכמתה להביא אוכל למי שתקף אותה מינית ובאלימות - אין בה כדי לפגוע במהימנותה, במיוחד שהמתלוננת מספרת את שאירע ללא השמטת פרטים אלה, גם כשאין הם נוחים לה.

בהקשר זה אציין את הפסיקה לפיה התנהגותם של נפגעי עבירות מין אינה ניתנת תמיד להימדד באמות מידה רציונאליות (דברי כב' השופט א' חיות בע"פ 2977/06 פלוני נ' מדינת ישראל (17.3.08), פסקה 4); ע"פ 6375/02 בבקוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(2) 419, 429 (2004)).

אכן, אין לצפות שנפגע בעבירת מין יתנהג לפי מודל של סבירות, הניזון מאמת מידה שהולמת את נסיבות המקרה. לעניין זה, יפים דבריו של כב' השופט נ' הנדל בע"פ 132/10 טוואצאו נ' מדינת ישראל (5.9.11, פסקה 8), אשר התייחס לטענת הסנגור כי המתלוננת, נפגעת עבירת המין, עשתה מאמצים לפגוש את הנאשם חרף מעשיו, כהאי ליסנא:

"נפגע העבירה, ודאי נפגעת עבירת המין, אינו חייב להתנהג על פי מודל של סבירות, הניזון מאמת מידה שאינה הולמת את נסיבותיה. השאלה אינה 'האם אדם אחר היה מתנהג בצורה אחרת'. קו הגנה משפטי זה אינו יכול לעמוד למערער מבחינה משפטית... יש לקבוע את העובדות כהווייתן, ואין לכפות עליהן סטנדרט של 'הקרבת הסביר' שממילא אינו בנמצא. אכן, יש טעם בשאלות הסניגור בדבר התנהגות המתלוננת. על בית המשפט להתמודד עימן בשלב הבירור העובדתי. כך נהג. משנקבעו העובדות על סמך התרשמות והתמודדות עם מורכבות סיפור המקרה, אין לשלול אותן רק כדי לשמור על קו אחיד בדבר ההתנהגות המצופה מהנפגע. בל נשכח פן נוסף של העניין, והוא שלעיתים הנפגע אינו נבחר באקראי, אלא בשל הערכת העברין את דבר כדאיות ביצוע העבירה."

וכן, ר' דבריו של כב' השופט א' רובינשטיין, בפסקה ד' לפסק דינו (שם), כדלקמן:

"אין נפגעי עבירות מין 'חייבים' להתנהג על פי מודל של סבירות. ואכן, אוסיף, כי פעמים התנהגותם של נפגעי עבירות מין עלולה להיות חידה בעיני המביט מבחוץ, אך על בית המשפט להשתדל לשים עצמו בנעלי הקרבן תוך התבוננות אל כלל הנסיבות. אכן, יתכן בעולם הממשי ובעולם הספרות,

שיוצבע על פער בין התנהגות "רציונלית" להתנהגות הנובעת מדחפים ומרגשות, ופחד הוא אחד מהם, וניתן להבין את הדברים על רקעו."

בע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל (20.10.10), עמד כב' השופט י' עמית על כך שיתכן אף מצב שבו קורבן עבירת מין ירצה להמשיך לחיות את חייו במחיצת התוקף ואף להפגין כלפיו חיבה (פיסקה 87):

"במצב הדברים הרגיל, בית המשפט שוקל בפלס ההיגיון ובוחן בעיניים רציונליות את התנהגות העדים שבפניו, אך לא כך בעבירות מין. בתי המשפט הכירו בכך שהתנהגותם של נפגעי עבירות מין אינה ניתנת תמיד להימדד באמות מידה רציונליות למתבונן מן החוץ (ראו: ע"פ 6375/02 בבקוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(2) 419, 429 (2004); ע"פ 9458/05 רחמילוב נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 24.7.2006); ע"פ 7833/05 פלוני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 15.5.2007); אטיאס, בפסקאות 98-99 לפסק הדין)). כך, לדוגמה, בניגוד "להיגיון" של המתבונן מן הצד, קורבן העבירה עשוי להמשיך לחיות את חייו במחיצת התוקף ולעיתים אף להפגין כלפיו חיבה ולחפש את קרבתו (ע"פ 6643/05 הנ"ל, בפסקה 40 לפסק הדין והאסמכתאות שם)."

וכן ר' דבריה של כב' השופטת ע' ארבל, בע"פ 6643/05 מדינת ישראל נ' פלוני (3.7.07), פיסקה 40:

"אף אם נניח שהמתלוננת נשארה בבית המשיב מתוך בחירה חופשית ומתוך רצון לבלות את החופשה עם בנותיו-חברותיה, אין בכך לדעתי כדי לפגום באמינות גרסתה. אכן, במרחק הזמן קיים קושי לשלוף אירוע אחד וליתן הסבר לכל היבטיו ולהתנהלות המתלוננת לאורכו. כשם שנקבע זה מכבר בפסקי דין שונים שיצאו את בית משפט זה, התנהגות בלתי סבירה של נפגעת עבירת מין עשויה להיות תוצאה טבעית של הלחץ שהיא חשה ושל הטראומה שחוותה. אין בעצם קיומה של התנהגות מעין זו במקרה מסוים כדי לשלול את אפשרות התקיימותן של עבירות מין באותו המקרה."

כך הדין בענייננו, בנסיבות בהן מסכימה המתלוננת ואף מעורבת ביוזמה לחזור לדירה לאחר שהנאשם פגע בה באופן חריג וקשה, בליווי הזוג מו', כדי לתת לנאשם אוכל וכדי לקחת פריטים אישיים שלה, בנסיבות בהן החליטה לישון באותו לילה אצל הזוג מו'.

מועד הגשת התלונה:

72. עדות כבושה היא עדות שנמסרת לאחר שהעד "כבש" אותה בליבו, על אף שהיא רלוונטית, ולא גילה אותה אלא בשלב מאוחר (י' קדמי, **על הראיות**, חלק ראשון, תש"ע 2009, בעמ' 500).

הכלל הוא כי ערכה ומשקלה הראייתי של העדות הכבושה קטן בשל החשד המתעורר, באופן טבעי, באשר לאמינותה. אלא מאי, שהדברים אמורים רק במקרה בו אין בפי העד הסבר משכנע ומניח את הדעת לטעמים שבעטיים כבש את עדותו. אם ניתן הסבר מתקבל על הדעת לכבישת העדות ולשאלה מדוע בחר לחשוף אותה במועד שחשף, רשאי בית המשפט ליתן בה אמון ולהעניק לה את המשקל הראייתי המתחייב בנסיבות (ע"פ 1645/08 פלוני נ' מדינת ישראל (3.9.09); ע"פ 5386/05 **אלחורטי**

נ' **מדינת ישראל** (18.5.06); ע"פ 4297/98 **הרשטיק נ' מדינת ישראל** פ"ד נד(4) 673, 687-688).
73. הנאשם מוצא חוסר אמינות במתלוננת שהגישה תלונה במשטרה רק ביום שישי לגבי אירועים שקרו בימים שלישי ורביעי.

עיינתי בטענת הנאשם ומצאתי לדחותה.

ראשית, סבורה אני כי אין בעובדה כי התלונה במשטרה הוגשה רק ביום שישי כדי ללמד שמדובר ב"עדות כבושה" כהגדרתה לעיל, שהרי אירועי יום שלישי ורביעי נודעו כבר ביום רביעי סמוך להתרחשותם לגב' מ' (באופן חלקי), ולאמה של המתלוננת (באופן מלא) במהלך שיחת טלפון שקיימו השניים, כאשר ביום חמישי גם נמסר דיווח על ידי המתלוננת בבית החולים על שהותקפה מצד בן זוגה (ע"פ 5676/10 **יוסף שונים נ' מדינת ישראל** (23.8.12) סיפא של פסקה 30 בעמ' 21).

אמור מעתה, המתלוננת לא נצרה את תלונותיה כנגד הנאשם אלא סיפרה אותן כבר ביום רביעי בערב, הגם שהמתלוננת החל מיום שלישי נתונה באיומים מצד הנאשם לבל תתלונן נגדו.

יתרה מזאת, ככל שהייתי מקבלת טענה כי מדובר באיחור בהגשת תלונה ולמצער איחור בחשיפת האירוע שהתרחש ביום שלישי עד יום רביעי, הייתי קובעת, כי ניתן טעם והסבר מתקבל על הדעת לאיחור, כפי שהעידה המתלוננת בגילוי לב. הסיבה לאמור עניינה בפחד ששיתק את המתלוננת, כך ביום רביעי בבוקר, כשנפרדה מהנאשם, טרח הוא לאיים עליה שאם תתלונן במשטרה יאונה לה רע. ר' בעמ' 34 לפרוטוקול:

"...ולפני שממש ירדנו הוא ניסה להשביע אותי שאני לא הולכת להגיש תלונה במשטרה, וזה לווה גם באיום שכמו שהוא יתום גם אני אהיה יתומה במידה שזה יקרה, אם אני אגיש תלונה. והוא גם אומר שהוא יודע איפה כל האחים שלי גרים ואם לא הוא יוכל לטפל יש לו חברים שיוכלו לטפל בנושא, אני אמרתי לו שאני לא נשבעת לו על שום דבר ואני אחליט מה לעשות..."

הפסיקה הכירה בעיכוב בהגשת תלונה על רקע פחד של המתלוננת, עת קבע כב' השופט ס' ג'ובראן בע"פ 2694/04 **פלוני נ' מדינת ישראל** (23.6.10):

"כבישת עדויותיהם של קורבנות עבירות מין הינה תופעה מוכרת ושכיחה. במצבים אלה, עצם ההשתהות בהגשת התלונה לא תפחית בהכרח מאמינותה. בית משפט זה קבע לא אחת, כי רגשות כמו פחד, בושה ומבוכה בולמים את קורבן העבירה מלהתלונן על אשר אירע לו בסמוך לאחר מעשה".

הדברים מקבלים משנה תוקף בענייננו כשמדובר באיומים של הנאשם כלפי המתלוננת ומשפחתה, איומים אשר הפחידו לא רק את המתלוננת אלא את כל משפחתה, שהתאספה בקיבוץ ג', המוגן, לאחר שדווחו על האיומים מהמתלוננת.

לכל אלה יש להוסיף גם את העובדה בה הודתה המתלוננת בכנות, כי התעכבה בהגשת תלונה מאחר ולא הבינה עד תום את חומרת האירועים שקרו לה, במהלך התרחשותם, במיוחד אלה שאירעו ביום שלישי, ולא הפנימה את משמעותם, עד ששוחחה עם בני משפחתה ביום רביעי בלילה בהתרחש אירוע

אלים ומיני נוסף, ולאחר ששוחחה עם עובדת סוציאלית בבית החולים, מהם הבינה שאין מנוס אלא לפנות לעזרה באמצעות הגשת תלונה למשטרה.

הערות לגבי אירועי יום שלישי:

74. בכתב האישום מיוחס לנאשם כי ביום שלישי לא רק שביצע עבירות אלימות, כליאת שווא ואיומים, אלא גם ביצע במתלוננת מעשים מגונים.

האירוע ביום שלישי מתחיל באלימות, כליאת שווא ואיומים, במהלכם הנאשם מתרצה, מנסה לפייס את המתלוננת ולחבק אותה, ואז משנה דעתו וממשיך בהתנהגותו האלימה ובכליאת המתלוננת עד הבוקר שלמחרת.

על פי כתב האישום בשעה שפייס הנאשם את המתלוננת, כשאמר לה שהוא מצטער וכי הוא אוהב אותה ורוצה להתחתן עימה, ניסה לנשק ולחבק אותה, וכן נגע בחזה שלה בלי הסכמה, תוך שימוש בכוח.

המאשימה חזרה בה מן האישום מחלק זה של האירועים משום עדותה של המתלוננת בבית המשפט שזכרה כי הנאשם אמנם ניסה לפייס אותה אך לא זכרה כי נגע בה בחזה בכוח כשהיא מתנגדת למעשיו.

בנסיבות אלה, משחזרה המאשימה מפרט זה של האישום, יש להורות על זיכוי הנאשם מעבירה של מעשה מגונה בכוח ביום שלישי.

ככל שתישאל השאלה בדבר מהימנות המתלוננת אשר לא זכרה מעשה מגונה שנעשה בה ביום שלישי, אומר כי לא רק שהדבר מלמד על מהימנותה ואמינותה של המתלוננת, אלא שיש בכך כדי לשלול כל טענה מצד הנאשם לעלילה שרקמה המתלוננת נגדו, ואפרט.

ראשית, אציין כי אימרות המתלוננת במשטרה כלל לא הוגשו, לרבות הגשתן לצורך בחינת מהימנותה, ועל כן, ככל שקיים אי דיוק בין האמור בכתב האישום לעדותה בבית המשפט, אקבע כי הנאשם לא הניח תשתית לבחינת טענותיו, במיוחד שעל הפרק גם שאלות של טעויות קולמוס או אי הבנה של החוקר לעבירות שבוצעו ביום שלישי אל מול העבירות שבוצעו ביום רביעי.

שנית, גם אם אניח שבמשטרה טענה המתלוננת לתקיפה בעלת אופי מיני ביום שלישי, במהלך פיוס שביקש הנאשם להתפייס עימה חרף מעשיו החמורים, בנסיבות בהן בבית המשפט במהלך עדותה לא זכרה זאת, גם כשב"כ המאשימה ניסתה להזכיר לה - אין בכך לשיטתי כדי לפגוע במהימנותה של המתלוננת אלא לחזקה, משנמצא כי המתלוננת מקפידה לדייק, לדלות מזיכרונה ולהעיד רק את שהיא זוכרת.

ודוק, ביום שלישי כגרסת המתלוננת ביצע הנאשם כלפיה עבירות אלימות. אלא מאי, שבמהלך רצונו של הנאשם להתפייס ייתכן, כפי שהעידה המתלוננת, ניסה לגעת בה בחזה, אך הדבר היה מבחינתה מעשה אגבי למעשי האלימות והכליאה החמורים שבוצעו, וכך זכרה את האירוע ואת המעשים שביצע הנאשם רק כמעשי אלימות פיזית שבוצעו.

שונים פני הדברים באירועי יום רביעי, שם נעשו נגדה בעיקר עבירות מין, כך זכרה וכך העידה.

לו רצתה המתלוננת, כפי שטוען הנאשם, להעליל עליו דברים שלא היו, היה צפוי כי תטען שזוכרת, או שאם אלה הדברים שאמרה במשטרה, גם שאינה זוכרת כיום, היתה עומדת על דעתה שאלה אכן קרו. אך לא כך פני הדברים. המתלוננת נאמנה לגרסתה, לא מעצימה את המעשים אותם זוכרת, אלא

מבקשת להעיד רק על מה שזוכרת.

אמור אם כן, המתלוננת בהגינותה, אמרה כי אינה זוכרת את המעשים המגונים שנעשו ביום שלישי ועל כן אינה מבקשת להוסיף ולסבך את הנאשם במעשים מגונים שנעשו ביום שלישי, כשבמועד עדותה אינה זוכרת אותם; בכך מוסיפה היא נדבך נוסף לאמינותה.

בעניין זה אפנה אל דבריו של כב' השופט א' שהם בע"פ 7702/10 **קובי כהן נ' מדינת ישראל** (29.5.14), אשר התייחס לפער בין אימרות מתלוננת במשטרה לבין עדותה בבית המשפט שלא היה בו בכדי להשליך על מהימנותה:

"סבורני, כי הדברים שמסרה המתלוננת בעניין זה, אינם נוגעים לליבת גרסתה, ואין להסיק מן העובדה שהמתלוננת אינה בטוחה, האם המערער הכה אותה פעם אחת או פעמיים בלילה הראשון שבו שהתה במחיצתו, כי גרסתה בלתי אמינה או נגועה בסתירות. כפי שהובהר לגבי אירוע הצמדת הסכין, בהחלט ניתן לייחס את מצב הבלבול וחוסר הבהירות של המתלוננת בעניין זה, הן לחלוף הזמן והן למצב הקשה בו הייתה נתונה בשעת ההתרחשות. סבורני, כי עצם העובדה שהמתלוננת מודה בכך שהיא אינה בטוחה בעצמה בנקודה זו, משדרת כנות ואינה מפחיתה מאמינותה"
(הדגשה שלי - ר.פ.).

ט. הערות לכתב האישום:

75. על פי עובדות כתב האישום, ביום רביעי מתואר כי בנוסף למעשים מגונים שביצע הנאשם בכוח כמפורט לעיל, וניסיון למעשה סדום, הוסיף וחיכך איבר מינו בגופה.

ב"כ הנאשם בחקירת המתלוננת ובסיכומיה, לא מתייחסת לכך שהמתלוננת לא העידה בבית המשפט כי הנאשם הוסיף וחיכך את איבר מינו בגופה כשרכן מעליה. יחד עם זאת, ולמרות שהדברים לא נזכרים על ידה, אתייחס לכך בקצרה, כדלקמן:

ראשית, אדגיש כי אימרת המתלוננת במשטרה לא הוגשה ועל כן לא הונחה תשתית לבחינת האמור בכתב האישום אל מול אימרותיה של המתלוננת במשטרה, ככל ששם נאמרו הדברים המתוארים בכתב האישום, וזאת בכל הנוגע לשאלת מהימנות המתלוננת.

שנית, אציין כי גם אם אניח שכתב האישום נוסח לפי אימרת המתלוננת במשטרה, הרי שאין דרך לבחון את השוני, ככל שקיים, משלא הוצגה האימרה ומשלא עומתה המתלוננת עם אימרתה במשטרה.

דומה כי אם אכן כתב האישום נוסח לפי האימרה במשטרה, שוב מתגלה המתלוננת כאמינה וכמי שמדייקת בעובדות שנצרכו בזכרונה, ובוודאי שלא מוסיפה ומעצימה תלונותיה, כדרכם של אלה המבקשים להעליל עלילת שווא.

על כן, משוויתרה ב"כ הנאשם על חקירת המתלוננת ולא עימתה אותה עם הטענה כי בכתב האישום, מתואר גם חיכוך איבר מינו של הנאשם בגופה, ובנסיבות בהן לא הוגשו אימרותיה של המתלוננת במשטרה כאמור, לא מצאתי כי יש בפרט זה כדי לגרוע מקביעתי אודות מהימנותה של המתלוננת, אשר במעמד עדותה התמקדה באירועים חמורים עימם נאלצה להתמודד בעת התרחשותם.

בהקשר זה אוסיף, את שנפסק לא אחת, כי בשל ההשפעות הייחודיות של עבירות המין על הקורבנות, אין לצפות כי גרסתם תהא שלמה, עקבית, קוהרנטית, וחסרת אי דיוקים כלשהם (ע"פ 5663/12 **און ניימן נ' מדינת ישראל** (10.7.13); ע"פ 5582/09 **פלוני נ' מדינת ישראל** (20.10.2010, פסקה 84); ע"פ 6643/05 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (3.7.2007, פסקה 12); וכך התייחס כב' השופט ג'ובראן בע"פ 2847/11 **מדינת ישראל נ' פלוני** (11.7.13), לאופן בו יש לבחון את עדויותיהם של קורבנות עבירות מין:

"....על כן, במקרים של עבירות מין אין לבחון את גרסת המתלונן בפריזמה שבה נבחנות עדויותיהם של מתלוננים בעבירות אחרות. בית המשפט אינו מצפה מנפגעים בעבירות מין להיות "מכשיר לדיוק אוטומטי" (ראו: ע"פ 6643/05 מדינת ישראל נ' פלוני (3.7.2007) ומשכך, לעתים תתקבל גרסתם גם כאשר היא זרועה אי דיוקים, סתירות, חוסר התאמות ובלבול (ראו: ע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 205, 220 (2002); ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 82-91 (20.10.2010))."

76. עוד יצוין, כי בכתב האישום יוחס לנאשם במסגרת האלימות הפיזית שאירעה ביום שלישי (30.10.12) מתן סטירה למתלוננת. פרט זה אכן הועלה על ידי המתלוננת במהלך העימות שנערך בינה לבין הנאשם, אך לא נזכר על ידה במסגרת עדותה בבית המשפט.

ב"כ הנאשם אינה מתייחסת לאמור, לא במהלך חקירת המתלוננת ולא בסיכומיה.

לשיטתי, גם סוגיה זו אין בה כדי להשפיע על מהימנות המתלוננת אשר אין לצפות ממנה כי תזכור כל פרט ופרט, גם אם בעימות (שלא הוגש לצורך אמיתות התוכן) הדבר נזכר. בנסיבות בהן לא עימתה ב"כ הנאשם את המתלוננת עם טענה זו, לא מצאתי לתת לפרט זה משקל כנגד מהימנות המתלוננת, גם אם בעדותה אין המתלוננת מעידה על סטירה, שבעימות הזכירה.

דא עקא שמשוהגש העימות לגבי המתלוננת, לא לתוכנו אלא לצורך תקיפת אמינותה של המתלוננת, יש בדברים בעימות כדי לקבוע את אמינות המתלוננת. אלא מאי שבנסיבות אלה אמליץ לחברי שלא להרשיע את הנאשם בתקיפת המתלוננת במתן הסטירה, משנושא הסטירה כאמור לא עלה בעדות בפנינו.

אשר על כן, סבורה אני, כי גם אם קיימים אי אלו אי-דיוקים בדברי המתלוננת בין אימרתה במשטרה שלא הוגשה ועל כן לא הוכחו, ובין עדותה, הרי שהם מינוריים ומכל מקום אין בהם כדי להשפיע על מהימנות המתלוננת בגרעין הקשה של תיאור העבירות אותן ביצע הנאשם כלפיה.

סוגית זמינות ונגישות כלי העבודה:

77. המתלוננת מעידה על תקיפתה בידי הנאשם בציינה כי ניסה לפגוע בה באמצעות מברג ואיים כי ישבור את הסוללה במכשיר הטלפון הנייד באמצעות מפתח שוודי.

תמיכה לגרסתה נמצא בעדותה וגם בעדות הנאשם על הימצאות ארגז כלים זמין בחדר השינה, משום הצורך בשימוש בכלי עבודה בעיצומו של מעבר דירה.

חוקר המשטרה שבא לדירה לתפוס את המברג והמפתח השוודי, מצא רק את המפתח השוודי בעקבות חיפוש שנערך בנוכחות המתלוננת ונוכח הצבעתה עליו.

אם יטען הטוען, מה הרבותא במציאת המפתח השוודי ע"י המשטרה, בנוכחות המתלוננת, לה יש עניין במציאתו - אשיב תחילה כי הנאשם אישר את קיומם של כלי העבודה הללו בחדר השינה. זאת ועוד, לו רצתה המתלוננת להעליל על הנאשם, כפי טענתו, היתה גם טורחת "למצוא" את המברג, אלא משום שהמברג לא היה במקום בו הונח מאז מנוסתה של המתלוננת מהדירה, הסתיים החיפוש בתפיסת המפתח השוודי בלבד.

י. מחדלים בחקירה:

78. הנאשם טוען בעלמא כי הגנתו נפגעה בשל מחדלים בחקירה, שקיפחו את יכולתו להוכיח גרסתו. בע"פ 3090/11 ווספי ענתבאווי נ' מדינת ישראל (18.10.12), קובע השופט י' דנציגר, כהאי לישנא;

"מוקד הערעור כנגד הכרעת הדין הוא בטענה למחדלי חקירה שקיפחו, כנטען, את יכולתו של המערער להוכיח גרסתו. בית המשפט המחוזי התייחס לטענה זו והגיע לכלל מסקנה כי אכן נפלו מחדלי חקירה אך אין בהם כדי להביא לזיכויו של המערער. אף אני הגעתי למסקנה זו.

כידוע, הלכה היא כי מחדלי חקירה אין בהם כשלעצמם כדי להביא לזיכויו של נאשם, אף חרף מחדלי החקירה הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו בעבירות שיוחסו לו [ראו למשל: ע"פ 7164/07 אלהוושלה נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 11.8.2008), פסקה 8 והאסמכתאות הנזכרות שם; עוד ראו לאחרונה פסק דינו של השופט נ' סולברג בע"פ 8447/11 סולימאן נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 24.9.2012), פסקה 23 והאסמכתאות הנזכרות שם]. יש לבחון בעת בדיקה של טענה בדבר מחדלי חקירה את השאלה האם המחדלים הנטענים הם חמורים במידה המעוררת חשש שהגנת הנאשם קופחה כיוון שהתקשה להתמודד כראוי אם חומר הראיות העומד נגדו או להוכיח את גרסתו שלו. בדיקה זו נעשית תוך שקלול המחדלים הנטענים על רקע התשתית הראייתית שהונחה לפני בית המשפט [כן ראו פסק דינו של השופט נ' סולברג בע"פ 2489/12 פלוני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 13.8.2012), פסקה 25]. בהקשר זה יפים דבריו של השופט ס' ג'ובראן בע"פ 347/07 פלוני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 29.11.2007):

"השאלה היא ביסודה שאלה של צדק. האם נעשה למערער עוול...

מטרת החקירה המשטרית היא למצוא ראיות לחשיפת האמת, בין אם אמת זו עשויה להוביל לזיכויו של חשוד, ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו...

ככלל, אין לומר שמחדלי חקירה יובילו בהכרח לזיכויו של המערער. נפקותו של המחדל תלויה בנסיבות המקרה הקונקרטי, ובפרט בשאלה, האם עסקינן במחדל כה חמור, עד כי יש חשש שמא קופחה הגנתו של המערער באופן שיתקשה להתמודד עם

חומר הראיות המפליל אותו או להוכיח את גרסתו שלו. על פי אמת מידה זו, על בית המשפט להכריע מה המשקל שיש לתת למחדל, לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם בראיית מכלול הראיות." (שם, פסקה 20).

הגם שנפלו מחדלי חקירה במקרה דנן, לגביהם אדגיש דברים מספר בהמשך, סבורני כי בתיק שלפנינו ישנה תשתית ראייתית מספקת להרשעת המערער. ביסוד הרשעתו של המערער עמדה גרסתו של המתלונן שהערכאה הדיונית קבעה שהיא מהימנה, סדורה וקוהרנטית אשר יש להעדיפה על פני גרסתו הפתלתלה והבלתי מהימנה של המערער."

על רקע האמור עיינתי בטענות הנאשם ומצאתי לדחותן.

הנאשם מונה מספר עניינים שמכונים על ידו "מחדלים"; האחד, אי חקירת העד מר ר' והשני אי תפיסת מצלמות הלובי בבית המשותף בו מצויה דירת הנאשם והמתלוננת.

דא עקא, שאין בפי הנאשם הסבר מדוע פעולות אלה, המכונות מחדלים על ידו, פגעו בהגנתו. לא רק שאין הסבר, אלא שאין כל התייחסות מטעמו לעובדה כי חרף אי ביצוען כמבואר לעיל, הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו בעבירות המיוחסות לו, כמפורט בהכרעת דין זו.

וביתר פירוט, אציין, כי מר ר', חברו של הנאשם, גם לשיטתו של הנאשם לא היה עד לאירועים ועל כן לא ברורה נחיצותו להגנת הנאשם. מר ר' לכל היותר הופיע בדירת הנאשם והמתלוננת כדי לאסוף את הנאשם לאירוע בר המצווה, בטרם התרחשות מעשי האלימות. המתלוננת פתחה את הדלת והנאשם צעק ממקום עמידתו למר ר', כי אינו מוכן עדיין ועל כן שילך, והוא בהמשך יסתדר.

מה מוסיף העד לעדות הנאשם ומה מחסיר מהמתלוננת? לנאשם הפתרונים; והרי, הופעת העד בביתם היתה בטרם ההסלמה בסכסוך ובטרם כליאת המתלוננת בבית על ידי הנאשם.

זאת ועוד, החוקר מסר, כפי שהדבר גם מתועד, כי שמו של העד עלה בחקירה ע"י הנאשם, אלא שהנאשם לא ידע למסור כתובתו ומספר הטלפון שלו למרות שמדובר בחברו; ובמילים אחרות, אם הנאשם סבר כי מדובר בעד חשוב, מדוע לא טרח, גם מאוחר לחקירתו, להודיע לחוקר כתובתו ופרטיו האישיים, על מנת שיוזמן לחקירה.

הדברים מקבלים משנה תוקף בנסיבות בהן העד למרות חיוניותו **בעיני הנאשם**, לא הובא כעד הגנה, במיוחד כשהנאשם במהלך הדיונים הודיע כי ברשות העד מידע מעודכן מהתקופה האחרונה, לפיו המתלוננת התוודתה בפניו כי לאחר עדותה בבית המשפט פנתה לפרקליטות וביקשה לחזור בה מהתלונה (דבר שאין לו תמיכה מכל מקור אחר - עמ' 85 לפרוטוקול).

התנהלות הנאשם, אשר טען כי יזמן עדים מטעמו, אך לא יזמן את חברו ר' ואף לא התאמץ לשלוח לו הזמנה דרך מזכירות בית המשפט, אומרת דרשני.

79. אשר למצלמה בלובי בניין המגורים של הנאשם והמתלוננת, לא רק שלא הוכח קיומה, אלא ששוב הנאשם טוען טענות בעלמא ללא ביסוס ולא מבהיר כיצד יכול הסרט בו מתועדים, למצער, האנשים שהגיעו לבית המגורים ויצאו ממנו, להוסיף להגנתו.

יתרה מזאת, טענות ב"כ הנאשם בסיכומים כי מצלמות האבטחה בבנין היו מוכיחות כי ביום רביעי אספה

המתלוננת את הנאשם ברכבו בשעות אחה"צ והשניים חזרו יחדיו לדירה, עומדות בסתירה לדברי הנאשם שהעיד בפנינו כי: **"לגבי יום רביעי 30.10 (צ"ל 31.10 - ר.פ.), שאחרי האירוע, הלכתי לבית כנסת וחזרתי. היא חזרה מהעבודה..."** (עמ' 83 לפרוטוקול).

י"א. סוף דבר:

80. לאחר ששמעתי את העדים ועיינתי בכל הראיות שהוגשו הגעתי למסקנה כי אשמתו של הנאשם הוכחה כמבואר לעיל מעבר לכל ספק סביר, כדלקמן;

אין ספק בעיניי שהנאשם כלא את המתלוננת שהיתה בת זוגו בביתם ביום שלישי (30.10.12) כשלקח ממנה את מפתחות הבית בעת שדלת הבית היתה נעולה, ומאוחר יותר שכב בפתח חדר השינה כדי לא לאפשר למתלוננת לצאת, וכן איים עליה ביום זה בפגיעה שלא כדין בגופה וברכוש (במכשיר הטלפון הנייד שלה) בכוונה להפחידה ולהקניטה.

אין ספק בעיניי שביום רביעי בבוקר (31.10.12) ניסה הנאשם להניע את המתלוננת שלא תמסור תלונה במשטרה על המעשים שעשה יום קודם לכן, בעטיים תקף את המתלוננת בידיו כשרכן עליה, דחף כרית על פניה, חולצה לפיה וירק עליה, וכן ניסה להכניס מברג לאוזנה ולעינה ולחץ באגרופו על עינה.

כמו כן, אין ספק בעיניי שהנאשם ביום רביעי (31.10.12) ביצע במתלוננת מעשה מגונה, כשהרים בניגוד לרצונה ובכוח את בגדיה ורכן מעליה, וכן ניסה להחדיר את איבר מינו החשוף לפיה כשהוא אוחז בה בלסת.

81. באלה הנסיבות אמליץ לחבריי להרשיע את הנאשם בעבירות, כדלקמן:

1. כליאת שווא - עבירה לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין (אירוע מיום 30.10.12).
2. איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין (אירוע מיום 30.10.12).
3. תקיפת בת זוג - עבירה לפי סעיף 379 ו-382(ב)(1) לחוק העונשין (אירוע מיום 30.10.12).
4. הדחה בחקירה - עבירה לפי סעיף 245(א) לחוק העונשין (אירוע מיום 31.10.12).
5. מעשה מגונה - עבירה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין (אירוע מיום 31.10.12).
6. ניסיון למעשה סדום בנסיבות אינוס - עבירה לפי סעיפים 347(ב) ו-345(א)(1) בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין (אירוע מיום 31.10.12).

82. כמו כן, אמליץ לחבריי לזכות את הנאשם, כבקשת המאשימה, מעבירה של מעשה מגונה בכוח לפי סעיף 348(ג1) לחוק העונשין, שיוחסה לנאשם ביום 30.10.12, וכן לזכותו מעבירה של תקיפת בת זוג בכל הנוגע למתן סטירה ביום 30.10.12 וכן לזכותו מעבירה של מעשה מגונה בכל הנוגע לחיכוך איבר מינו בגופה של המתלוננת ביום 31.10.12.

השופט מ. גלעד [אב"ד]:

אני מסכים.

השופט ד. פיש:

אני מסכים.

אשר על כן, הוחלט כאמור בחוות הדעת של כב' השופטת ר. פוקס, להרשיע את הנאשם בעבירות המפורטות בסעיף 81 לחוות דעתה ולזכותו מן העבירות המפורטות בסעיף 82 לחוות דעתה.

ניתנה והודעה היום, כ"ג חשון תשע"ה, 16.11.14, בנוכחות הנאשם וב"כ הצדדים.